

Sygn. akt II AKa 11/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: SA Dariusz Malak

SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniach: 25 maja 2023r., 13 lipca 2023r., 25 września 2023r. i 10 października 2023 r.

sprawy

D. P. s. S., ur. (...) w G. (1), oskarżonego z art. 258 § 1 i § 3 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

B. M. s. P., ur. (...) w G. (1), oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. L. c. J., ur. (...) w E., oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. M. c. J., ur. (...) w G. (1), oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. M. c. M., ur. (...) w G. (1), oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. M. s. P., ur. (...) w G. (1), oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

D. S. s. J., ur. (...) w W., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

K. P. s. S., ur. (...) w G. (1), oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. T. c. Z., ur. (...) w L., oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. D. s. L., ur. (...) w G. (1), oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. K. s. A., ur. (...) w G. (1), oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora odnośnie D. P., B. M. i obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2022 r., sygn. akt **IV K 225/20**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o karach łącznych zawarte w pkt. 3, 8, 19, 23,
2. w pkt. 1 orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do 5 lat,
3. w pkt. 2 orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do 4 lat i 6 miesięcy,
4. w pkt. 6 orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do 3 lat i 6 miesięcy,
5. w pkt. 7 orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do 4 lat,
6. w pkt. 17 orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do roku,
7. w pkt. 18 orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do roku i 2 miesięcy,
8. w pkt. 21 orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 10 miesięcy,
9. w pkt. 22 orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do roku,
10. uchyla pkt 83 a., b., d., e.;

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r., łączy orzeczone wobec oskarżonego D. P. w pkt. I.2 i I.3 niniejszego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;

przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r., łączy orzeczone wobec oskarżonego B. M. w pkt. I.4 i I.5 niniejszego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r., łączy orzeczone wobec oskarżonej M. M. w pkt. I.6 i I.7 niniejszego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r., łączy orzeczone wobec oskarżonego S. M. w pkt. I.8 i I.9 niniejszego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- D. P. – 6.600 zł.,
- B. M. – 6.000 zł.,
- M. M. – 1.100 zł.,

- S. M. – 1.100 zł.

tytułem opłat za obie instancje oraz obciąża każdego z nich wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z ich w nim udziałem

VIII. wymierza od oskarżonych:

- K. L. – 1.180 zł.,

– P. M. – 1.400 zł.,

– D. S. – 1.100 zł.,

– K. P. – 2.000 zł.,

– L. T. – 380 zł.,

– M. D. – 1.380 zł.,

- M. K. – 1.180 zł.

tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża każdego z nich wydatkami związanymi z ich w nim udziałem,

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. K. N. – Kancelaria Adwokacka w G. i adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty po 2.361.60 zł. brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej odpowiednio oskarżonym: L. T. i M. D. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 11/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7.	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 29 kwietnia 2022r. w sprawie IV K 225/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do przypadku	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżenia	Fakty oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowody	Numer karty		
		<p>I. M. M.</p> <p>II. S. M.</p> <p>III. D. P.</p> <p>IV. B. M.</p> <p>V. K. L.</p> <p>VI. P. M.</p> <p>VII. D. S.</p> <p>VIII. K. P.</p> <p>IX. L. T.</p> <p>X. M. D.</p> <p>XI. M. K.</p>	<p>I.1. wypełnianie przez oskarżoną obowiązków rodzicielskich</p> <p>I.2. wykonywanie przez oskarżoną pracy zarobkowej</p> <p>I.3. wywiązywanie się z obowiązku zwrotu korzyści majątkowej</p> <p>I.4. uprzednia niekaralność</p> <p>I.5. dobra opinia w miejscu zamieszkania</p> <p>II.1. wypełnianie przez oskarżoną obowiązków rodzicielskich</p> <p>II.2. wykonywanie przez oskarżoną pracy zarobkowej</p> <p>II.3. uprzednia niekaralność</p> <p>II.4. dobra opinia w miejscu zamieszkania</p> <p>III.1. uprzednia karalność,</p> <p>III.2. wykonywanie przez</p>	<p>I.1. zaświadczenie wyjaśnienia oskarżonej, wywiad kuratorski</p> <p>I.2. Opinia o pracowniku, wyjaśnienia oskarżonej, wywiad kuratorski</p> <p>I.3. wyjaśnienia oskarżonej, potwierdzenia przelewów</p> <p>I.4. karta karna</p> <p>I.5. wywiad kuratorski</p> <p>II.1, II.2. wyjaśnienia oskarżonej, wywiad kuratorski, umowa o pracę</p> <p>II.3. karta karna</p> <p>II.4. wywiad kuratorski</p> <p>III.1. karta karna</p> <p>III.2. świadectwo</p> <p>IV.1. karta karna</p> <p>IV.2. podziękowania</p>	<p>I.1. 6533, 6540-6541, 6564</p> <p>I.2. 6534, 6564</p> <p>I.3. 6540-6541, 6569, 6587, 6590, 6612</p> <p>I.4. 6552</p> <p>I.5. 6564</p> <p>II.1., II.2. 6541-6542, 6562-6563, 6566-6567</p> <p>II.3. 6553,</p> <p>II.4. 6562-6563</p> <p>III.1. 6546-6548,</p> <p>III.2. 6565</p> <p>IV.1. 6550</p> <p>IV.2. 6601-6602</p> <p>V.1. 6551</p> <p>VI.1. 6554</p> <p>VI.2. 6606</p> <p>VII. 6555</p>	

			oskarżonego pracy zarobkowej w okresie od 29.11.2022r. do 8 marca 2023r. <i>IV.1.</i> uprzednia niekaralność, <i>IV.2.</i> działalność charytatywna <i>V.1.</i> uprzednia karalność <i>VI.1.</i> uprzednia niekaralność, <i>VI.2.</i> wykonywanie przez oskarżonego pracy zarobkowej <i>VII.</i> uprzednia niekaralność <i>VIII.</i> uprzednia karalność <i>IX.</i> uprzednia niekaralność <i>X.</i> uprzednia niekaralność <i>XI.</i> uprzednia niekaralność	<i>V.1.</i> karta karna <i>VI.1.</i> karta karna, <i>VI.2.</i> opinia o pracowniku <i>VII.</i> karta karna <i>VIII.</i> karta karna <i>IX.</i> karta karna <i>X.</i> karta karna <i>XI.</i> karta karna	<i>VIII.</i> 6556-6557 <i>IX.</i> 6558 <i>X.</i> 6559 <i>XI.</i> 6560
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżonai	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

	S. M.	Krótszy niż przyjęty w zaskarżonym wyroku okres przestępczej działalności	wyjaśnienia oskarżonej	6541-6542	
--	--------------	---	------------------------	-----------	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowody	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	<ol style="list-style-type: none"> 1. wyjaśnienia oskarżonej M. M., 2. wyjaśnienia oskarżonej S. M. 3. dowody o charakterze dokumentarnym 	<p>Ad.1. Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności. Zgodne z uznanymi za wiarygodne dowodami o charakterze dokumentarnym.</p> <p>Ad.2. Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności w zakresie obecnego trybu życia oskarżonej. Zgodne w tym zakresie z uznanymi za wiarygodne dowodami o charakterze dokumentarnym.</p> <p>Ad.3. Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności. Wydane przez organy do tego uprawnione.</p>

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

domówkach, podczas gdy w rzeczywistości prawidłowa ocena	# zasadny
zgromadzonego w aktach sprawy	# częściowo zasadny
materiału dowodowego prowadziła	# niezasadny
do wniosku, że brak jest podstaw	# zasadny
do przyjęcia, że oskarżony D.	# częściowo zasadny
P. kierował i brał udział w	# niezasadny
zorganizowanej grupie przestępczej,	# zasadny
a także że osoby wymienione w treści	# częściowo zasadny
zarzutu tworzyły zorganizowaną	# niezasadny
grupę przestępczą;	# zasadny
2. bezzasadne uznanie, że oskarżony	# częściowo zasadny
D. P., w okresie od maja 2010	# niezasadny
roku do grudnia 2018 roku w	# zasadny
G. (1) i G., działając w ramach	# częściowo zasadny
zorganizowanej grupy przestępczej,	# niezasadny
którą kierował i która miała	# częściowo zasadny
na celu popełnienia przestępstwa	# niezasadny
ułatwiania uprawiania prostytucji w	# zasadny
celu osiągnięcia korzyści majątkowej	# częściowo zasadny
i czerpania korzyści majątkowych	# niezasadny
z uprawiania przez inne osoby	# częściowo zasadny
prostytucji działając wspólnie i w	# niezasadny
porozumieniu z członkami grupy,	# zasadny
w krótkich odstępach czasu i z	# częściowo zasadny
góry powziętym zamiarem, w celu	# niezasadny
osiągnięcia korzyści majątkowej,	# częściowo zasadny
zezwolił B. M. na organizowanie	# niezasadny
i prowadzenie tzw. „domówek” na	# zasadny
terenie G. (1) i G., a następnie	# częściowo zasadny
czerpał korzyści majątkowe z	# niezasadny
uprawiania przez inne osoby	# częściowo zasadny
prostytucji, pobierając od B. M.	# niezasadny
wyznaczoną części jego zarobku z	# zasadny
prowadzenia „domówek”, tj. 25%	# częściowo zasadny
dziennego zarobku na świadczenie	# niezasadny
podstawowych usług seksualnych,	# częściowo zasadny
uzyskując w ten sposób łączną	# niezasadny
kwotę nie mniejszą niż 456.350	# zasadny
złoty, przy czym z popełnienia	# częściowo zasadny
przestępstwa uczynił sobie stałe	# niezasadny
źródło dochodu, podczas gdy w	# częściowo zasadny
rzeczywistości prawidłowa ocena	# niezasadny
zgromadzonego w aktach sprawy	# zasadny
materiału dowodowego prowadziła	# częściowo zasadny
do wniosku, że brak jest podstaw	# niezasadny
do przyjęcia, że oskarżony D. P.	# zasadny
otrzymywał jakiegokolwiek korzyści	# częściowo zasadny
majątkowe z procederu prostytucji	

że organizatorami przestępczego procederu oraz osobami kierującymi i czerpiącymi korzyści majątkowe z przestępczego procederu byli B. M. oraz jego ówczesna konkubina K. L. (poprzednio M.);	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
5. bezzasadne zaniechanie ustalenia, że w okresie od 5 lipca 2014 roku do 21 kwietnia 2017 roku tj. pobytu przez oskarżonego D. P. w zakładzie karnym, nie otrzymywał on żadnej pomocy finansowej oraz rzeczowej ze strony B. M., M. P. oraz A. P., skutkiem czego, niezasadnie przyjęto za wiarygodne wyjaśnienia składane w niniejszej sprawie przez K. L. (poprzednio M.), która miała istotny interes w podawaniu nieprawdy w prowadzonym postępowaniu karnym, przerzucając odpowiedzialność kamą na inne osoby w celu uniknięcia surowszej odpowiedzialności w toczącym się postępowaniu;	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
6. niezasadne odstępianie od ustalenia motywów działania oraz przyczyn, dla których oskarżeni B. M. oraz K. L. (poprzednio M.) mieliby rzekomo przekazywać na rzecz D. P., M. P. i A. P. zyski z działalności tzw. domówek, zwłaszcza w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że praca prostytutek oraz osób bezpośrednio zaangażowanych w działalność „domówek” była oparta na całkowitej dobrowolności;	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
7. całkowite zaniechanie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, jakie konkretnie czynności obejmujące działania w ramach przypisanego sprawstwa kierowniczego podejmował oskarżony D. P. w odniesieniu do konkretnych punktów świadczenia usług seksualnych („domówek”),	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

skutkiem czego dokonano błędnych ustaleń w zakresie faktycznej roli ww. oskarżonego, któremu niezasadnie przypisano rolę osoby kierującej przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytucji oraz osoby czerpiącej korzyści z tego procederu, podczas gdy w rzeczywistości, prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że organizatorami przestępczego procederu oraz osobami kierującymi i czerpiącymi korzyści majątkowe z przestępnego procederu byli B. M. oraz jego ówczesna konkubina K. L. (poprzednio M.);	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
8. bezzasadne zaniechanie ustalenia, że w okresie do 5 lipca 2014 roku oskarżony D. P. przebywał poza granicami kraju, tj. w Niemczech, gdzie prowadził zarejestrowaną i legalną działalność gospodarczą, z której uzyskiwał dochody pozwalające na jego utrzymanie, skutkiem czego niezasadnie przypisano ww. oskarżonemu rolę osoby kierującej przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytucji oraz osoby czerpiącej korzyści z tego procederu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
II. obraza przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść skarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

<p>materiałem dowodowym, nie pozwalają na uznanie, że oskarżony D. P. pełnił rolę osoby kierującej przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytucji oraz czerpał korzyści z tego procederu;</p>	<p># zasadny</p>
	<p># częściowo zasadny</p>
	<p># niezasadny</p>
	<p># zasadny</p>
	<p># częściowo zasadny</p>
<p>naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodów, w postaci wyjaśnień oskarżonych M. S. (1), D. S., P. M., M. M., S. M., L. T., M. K. (1), M. D., P. M. (1), K. P., M. B., B. M. oraz A. P., które to dowody nie wskazywały na udział oskarżonego D. P. w przestępnym procederze, a które to dowody Sąd I instancji uznał za wiarygodne jedynie w zakresie w jakim ww. oskarżeni potwierdzali tezy stawiane przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia;</p>	<p># częściowo zasadny</p>
	<p># niezasadny</p>
	<p># zasadny</p>
	<p># częściowo zasadny</p>
	<p># niezasadny</p>
	<p># zasadny</p>
	<p># częściowo zasadny</p>
	<p># niezasadny</p>
<p>naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 9 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej i odstąpienie przez sąd I instancji od wyjaśnienia istniejących wątpliwości w sprawie oraz wnikliwej oceny poszczególnych dowodów skutkiem, czego było niezasadne stwierdzenie, że oskarżony D. P. dopuścił się przestępstw przypisanych mu w punktach 1 i 2 skarżonego wyroku, pomimo że nie zweryfikowano w sposób dostateczny dowodu z wyjaśnień oskarżonych oraz</p>	

zeznań świadków wraz z dowodami z rozmów telefonicznych zabezpieczonych podczas kontroli operacyjnej, które to dowody Sąd I instancji bezzasadnie uznał za wiarygodne jedynie w części zgodnej z treścią aktu oskarżenia, w wyniku czego dokonano błędnych ustaleń w zakresie roli oskarżonego D. P., któremu niezasadnie przypisano rolę osoby kierującej przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytutki oraz osoby czerpiącej korzyści z tego procederu, podczas gdy w rzeczywistości, prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że organizatorami przestępczego procederu oraz osobami kierującymi i czerpiącymi korzyści majątkowe z przestępnego procederu byli B. M. oraz jego ówczesna konkubina K. L. (poprzednio M.);

naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodu z wyjaśnień K. L. (poprzednio M.), który to dowód został bezkrytycznie uznany przez Sąd I instancji za wiarygodny, pomimo, że ww. oskarżona miała istotny interes w podawaniu nieprawdy w prowadzonym postępowaniu karnym, przerzucając odpowiedzialność karną na inne osoby, w celu uniknięcia surowszej odpowiedzialności w toczącym się postępowaniu;

naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodu z wyjaśnień A. M., który to dowód został bezkrytycznie uznany przez Sąd I instancji za wiarygodny, pomimo, że ww. oskarżona miała istotny interes w podawaniu nieprawdy w prowadzonym postępowaniu karnym, przerzucając odpowiedzialność kamą na inne osoby, w celu uniknięcia surowszej odpowiedzialności w toczącym się postępowaniu przez swoją córkę K. L. (poprzednio M.);

naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodu z zeznań świadka K. K., który to dowód został bezkrytycznie uznany przez Sąd I instancji za wiarygodny w zakresie w którym świadek obciążała oskarżonego D. P., pomimo, że ww. świadek już na etapie postępowania sądowego ewidentnie przekazywał oczywiście nieprawdziwe informacje odnośnie tego, że oskarżony D. P. groził jej w czasie pobytu świadka w Sądzie, albowiem jak wynika z protokołu rozprawy oraz zapisu

audio-wideo przebiegu rozprawy, D. P. nie groził ww. świadkowi żadnym gestem jak również słowem i co do zasady nie uczestniczył w jej przesłuchaniu;

8. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodów z zeznań świadków: M. L., J. K., M. M. (1), K. P. (1), J. W., E. G., S. R., A. P. M. C., E. M., E. Ć., G. S., M. T., K. R. I. R. i A. P. (1), które to dowody zostały bezkrytycznie uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne jedynie w części zgodnej z tezami aktu oskarżenia, pomimo, że żaden z ww. świadków nie potrafił przekazać pozyskanej bezpośrednio wiedzy pozwalającej na ustalenie, że oskarżony D. P. kierował przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytutki oraz czerpał korzyści z tego procederu;

9. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej oraz dowolną, opartą jedynie o przypadkowo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodów z nagrań rozmów telefonicznych zabezpieczonych podczas kontroli operacyjnej, które to dowody zostały bezkrytycznie uznane przez Sąd I instancji za

wiarygodne jedynie w części zgodnej z tezami aktu oskarżenia, pomimo że żadna z nagranych rozmów nie wskazuje na fakt, iż oskarżony D. P. kierował przestępnym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytucji oraz że czerpał korzyści z tego procederu.

Apelacja obrońcy oskarżonego B. M..

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez dowolne, czyli sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ustalenie, iż:

- B. M. uzyskiwał z prostytucji oskarżonej K. L. korzyść majątkową w wysokości 150.000 zł, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wprost wynika, iż wskazana przez K. L. kwota jej miesięcznych dochodów w znaczący sposób odbiega od dochodów uzyskiwanych z prostytucji przez wszystkie inne kobiety, a zatem jest znacząco przez nią zawyżona,

- B. M. w okresie pozostawania z oskarżoną K. L. w związku konkubenckim czerpał korzyści majątkowe z jej prostytucji,

- B. M. do śmierci M. P. w dniu 28 listopada 2014 roku był jego współnikiem, tj. czerpał równe z nim i oskarżonym D. P. korzyści majątkowe z prostytucji wykonywanej przez inne osoby w G. (1) przy ul. (...), podczas gdy brak jest na to jednoznacznych dowodów, zaś oskarżony B. M. wyjaśnił, iż do śmierci M. P. jedynie mu

pomagał, tj. był jego nieformalnym pracownikiem,

- B. M. ułatwiał i czerpał korzyści majątkowe z prostytucji świadczonej przez kobiety o imionach N., E. i S. pod adresem G. ul. (...) podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wprost wynika, iż „domówkę” pod tym adresem prowadziła i czerpała z niej korzyści wyłącznie oskarżona K. L.,

- B. M. ułatwiał i czerpał korzyści z prostytucji wykonywanej w:

G., ul. (...),

G., ul. (...),

G., ul. (...)

podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, iż „domówki” te były zorganizowane przez oskarżoną K. L., która wyłącznie czerpała z nich korzyści majątkowe, zaś złożone przez nią i oskarżoną A. M. wyjaśnienia są w tym zakresie niewiarygodne, albowiem mające na celu pomniejszenie roku tych oskarżonych w tych czynach kosztem oskarżonego B. M.

b. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez błędne ustalenie w pkt. 7 tiret 2 czasokresu czerpania korzyści majątkowej z prostytucji M. L., pomimo iż w pisemnym uzasadnieniu wyroku czasokres ten jest ustalony prawidłowo,

c. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 192 § 2 k.p.k. poprzez dowolne, czyli sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ustalenie, jakoby świadek A. P. (1) świadczyła usługi seksualne w G. (1) przy ul. (...) w sytuacji gdy świadek ten nie został przesłuchany na rozprawie i ustalenia swe Sąd

oparł wyłącznie na podstawie jej zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego, z których wprost wynika, iż tempore criminis oraz podczas przesłuchania była uzależniona od heroiny i alkoholu, zaś jej zeznania odnoszące się do w/wym. lokalizacji nie zawierają jakichkolwiek informacji o uzyskiwanych przez nią w w/wym. lokalizacji dochodach i działaniach oskarżonego B. M.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na:

- bezzasadnym ustaleniu, iż czyn opisany w pkt. 7 tiret 1 wyroku został popełniony wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną M. M. w sytuacji, gdy w okresie od listopada 2010 roku do maja 2014 roku oskarżona K. L. świadczyła usługi seksualne w lokalach, z którymi oskarżona M. M. nie miała nic wspólnego,

- bezzasadnym ustaleniu, iż korzyść majątkowa uzyskana z prostytucji E. G. wyniosła nie mniej niż 5.000 zł (w sentencji wyroku 2.250 zł) podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż była to kwota pomiędzy 366 zł a 1.500 zł,

- bezzasadnym ustaleniu, iż E. Ć. świadczyła usługi seksualne w okresie od 1 sierpnia 2018 roku do 11 października 2018 roku, podczas gdy z zeznań w/wym. wynika, iż prostytuowała się ona w G. przy ul. (...) od połowy września 2018 roku,

3. rażąca niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny art. 258 § 1 k.k. (2 lata i 6 miesięcy) i 204 § 1 i § 2 k.k. (3 lata) i kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w relacji do

stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego,

**Apelacja obrońcy oskarżonego
K. P..**

1. obraza prawa materialnego a mianowicie:

a) art. 258 kk polegającą na uznaniu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy grupa osób organizujących tzw. domówki, gdzie były świadczone usługi seksualne nie miała charakteru zorganizowanej grupy przestępczej o jakiej mowa w art. 258 kk a ponadto oskarżony wykonywał jedynie odpłatnie usługi na rzecz osób świadczących usługi seksualne.

b) art. 204§1 i 2 kk w zw. z art. 65 kk polegającą na uznaniu, że oskarżony ułatwiał innym osobom uprawianie prostytutki oraz, że czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez inne osoby prostytutki.

2. - obraza przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 237,239§1 i 2 kpk polegającą na dokonaniu ustaleń faktycznych w oparciu o wyniki kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych w sytuacji, gdy postanowienie sądu w tej mierze nie zostało oskarżonemu (i pozostałym oskarżonym) ogłoszone co w konsekwencji uniemożliwiło zaskarżenie tego postanowienia - art. 240 kpk.

- nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku w oparciu o którą z przesłanek art.64§1 kk Sąd przypisał oskarżonemu działanie w warunkach recydywy specjalnej;

3. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu mierzonej w dwóch aspektach:

- w stosunku do drugoplanowej roli jaką pełnił oskarżony w procederze świadczenia usług seksualnych,

- w stosunku do kar wymierzonych innym uczestnikom i uczestniczkom tego procederu, zarówno organizatorów całości jak i spełniających role podobnie jak oskarżony role pomocnicze.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. M..

I. obraza przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, dokonaniu niewłaściwej oceny przeprowadzonych dowodów, wybiórczej ocenie dowodów dokonanej z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do wysnucia sprzecznych z logiką wniosków i ostatecznie skazania oskarżonego P. M. za udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logiki, w postaci zeznań świadków, czego skutkiem był niepoparty dowodami wniosek, że oskarżony uczestniczył w ułatwianiu uprawiania prostytucji w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czerpania korzyści majątkowych z uprawiania przez inne osoby prostytucji,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. M. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co doprowadziło do niesłusznego skazania w sytuacji gdy właściwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnięte na jego podstawie logiczne wnioski stanowiły niepodważalną podstawę do uznania, że oskarżony P. M. swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

- bezpodstawnym ustaleniu, że oskarżony P. M. uzyskał korzyść majątkową w kwocie 86.400,00 zł (osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta złotych).

z ostrożności procesowej

III. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary wobec oskarżonego P. M. w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów polegająca na wymierzeniu mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność zastosowywania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
D. S..**

I. W zakresie pierwszego i drugiego czynu:

1. obraza art. 7 k.p.k.:

a) poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków M. L., J. K., M. M. (1) i wyjaśnień M. M. oraz K. L. jak i wyjaśnień oskarżonego D. S. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że D. S. prowadził ewidencję Klientów obsługiwanych przez daną prostytutkę i uzyskanych w ten sposób kwot, a następnie przekazywał B. M. podczas, gdy żaden ze świadków oraz żaden z oskarżonych nie wskazywał, że D. S. się tym zajmował - co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. w tym zakresie wypełnił znamiona zarzuconych mu czynów.

b) poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień D. S. złożonych na rozprawie dnia 8 lutego 2021 r. i przyjęcie, że zaniżał częstotliwość swojej pracy i umniejszał rolę podczas, gdy zeznania świadków J. K., K. P. (1), M. L. oraz S. R. wskazują, że zeznania D. S., który twierdził, że zakończył współpracę w listopadzie 2016 r. polegały na prawdzie co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na ustaleniu, że D. S. czerpał korzyści z ułatwiania prostytucji do 5 kwietnia 2017r., oraz poprzez przekazywanie utargu dziennego, wypłacanie dniówek, a nadto, że było to jego stałe, główne źródło dochodu.

2. Obraza art. 410 k.p.k.:

a) poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań J. K. złożonych na rozprawie dnia 5 maja 2021 r. , w których J. K. wskazała, że D. S. mogło nie być już na domówce w 2017 roku, a nadto, że D. S. pojawiał się rzadko co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. brał udział w działalności grupy oraz czerpał korzyści z nierządu do 5 kwietnia 2017 roku oraz regularnie woził prostytutki do klientów podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów to potwierdzających.

b) poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań S. R. złożonych na rozprawie dnia 26 lipca 2021 r. , w których świadek wskazała, że D. S. nie kojarzy, a nadto, że nie wie kto to jest, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. brał udział w działalności grupy do 5 kwietnia 2017 roku, a nadto, że ułatwiał S. R. w okresie od połowy lutego 2017 do 5 kwietnia 2017 roku uprawianie prostytucji podczas, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów to potwierdzających.

c) poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań K. P. (1) złożonych na rozprawie dnia 9 czerwca 2021 r. , w których świadek wskazała, że D. S. pojawiał się na domówce sporadycznie , nie miał związku z przedmiotową działalnością, a nadto, że nie jeździła na wyjazdy co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. ułatwiał

K. P. (1) uprawianie prostytucji w okresie od listopada 2015 do 5 kwietnia 2017r. podczas, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów to potwierdzających.

d) poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań M. M. (1) złożonych na rozprawie dnia 22 marca 2021 r. , w których świadek wskazała, że D. S. nie kojarzy, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. brał udział w działalności grupy do 5 kwietnia 2017 roku, a nadto, że ułatwiał M. M. (1) w okresie od połowy marca 2017 do 5 kwietnia 2017 roku uprawianie prostytucji podczas, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów to potwierdzających.

e) poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań M. L. złożonych na rozprawie dnia 22 marca 2021 r. , w których świadek wskazała, że D. S. mogło nie być już na domówce w 2017 roku, a nadto, że D. S. pojawiał się rzadko, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że D. S. brał udział w działalności grupy do 5 kwietnia 2017 roku, a nadto, że ułatwiał M. M. (1) w okresie od połowy marca 2017 do 5 kwietnia 2017 roku uprawianie prostytucji podczas, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów to potwierdzających.

3. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 64 § 2 poprzez jego zastosowanie przy ustaleniu wymiaru kary co do czynu drugiego, w momencie gdy Sąd prawidłowo ustalił, iż oskarżony jest osobą

niekaraną, a zatem przepis ten nie może mieć zastosowania.

II. w zakresie trzeciego czynu rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary w wymiarze 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, przy której wymiarze Sąd Okręgowy dostrzegł wprawdzie występujące w niniejszej sprawie zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, ale powyższych okoliczności nie wyważył oraz nie uwzględnił w należyty sposób, nie nadałszy im właściwego znaczenia, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia względem Oskarżonego rażąco surowej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
K. L.***

1. Obraza przepisu prawa materialnego tj. art. 60 § 3 KK poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której K. L. ujawniła wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, tj. w dniu 5 lutego 2020 roku w Prokuraturze Okręgowej w G. złożyła obszernie wyjaśnienia, w których ujawniła organowi postępowania przygotowawczego całą swoją wiedzę dotyczącą przestępczego proceduru w którym uczestniczyła, a co więcej, pomimo gróźb kierowanych w kierunku jej i jej najbliższych - szczegółowo opisała rolę D. P., a jej wyjaśnienia były spójne, szczerze, konsekwentne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, a zatem zastosowanie wobec niej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary było obligatoryjne;

2. Rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej K. L. kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata, w sytuacji w której K. L. ujawniła wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, co winno skutkować orzeczeniem wobec niej kary nadzwyczajnie złagodzonej na podstawie art. 60 § 3 KK.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
M. D.***

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia w przedmiocie przypadku korzyści (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj. art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie przy orzekaniu przypadku „założenia, że pracowała (oskarżona) wszystkie dni w okresie, w którym sama wynajmowała mieszkania na potrzeby domówek”, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonej, które Sąd uznał za wiarygodne, taki wniosek nie wypływa, bowiem oskarżona w rzeczonym okresie nie pracowała jako telefonistka codziennie przez 9 miesięcy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia w przedmiocie przypadku korzyści (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegającym na przyjęciu, że w wyniku przestępstwa oskarżona osiągnęła korzyść majątkową w kwocie 31.500 zł, podczas gdy Sąd nie dysponował żadnym dowodem, który pozwoliłby wyliczyć kwotę korzyści na takim poziomie, a zatem należało orzec

przepadek znacznie niższej kwoty, aniżeli to Sąd I instancji uczynił.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
M. M..***

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającej na niewzięciu pod uwagę przy sporządzaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonej korzystnych,

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającej na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez nieodniesienie się przez Sąd I instancji do zeznań wszystkich świadków złożonych na rozprawie, które m.in. opisywały relacje świadków z oskarżoną, odbiór oskarżonej przez świadków, wpływ innych czynników na lakoniczne wyjaśnienia oskarżonej,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżona była w przeszłości karana za przestępstwo podobne, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżona jest i była przed wydaniem wyroku osobą niekaraną, który to błąd doprowadził do naruszenia przepisu prawa materialnego odnośnie dyrektyw wymiaru kary poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że wymierzona oskarżonej kara jest

miarodajna i współmierna do zarzucanego jej czynu,

4. rażąca surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy, okoliczności popełnienia przestępstw, w szczególności niekaralności oskarżonej, tak przed popełnieniem przypisanych czynów, jak po ich popełnieniu, sposób zachowania się oskarżonej przed i po popełnieniu przestępstw, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw, właściwości i warunki osobiste oskarżonej uzasadniały wymierzenie jej kar łagodniejszego rodzaju, ewentualnie kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej w znacznie niższym rozmiarze, przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania,

Apelacja obrońcy oskarżonej S. M..

1. obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającą na przyjęciu, że oskarżona była członkiem zorganizowanej grupy przestępczej (czyn z pkt 9 wyroku), i działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej popełniła czyny opisane w pkt 10 wyroku, podczas gdy okoliczności te nie zostały w sposób niewątpliwy potwierdzone zgromadzonym materiałem dowodowym;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu,

że oskarżona brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt. 9 wyroku) oraz, że działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dopuściła się czynu opisanego w pkt. 10 wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowody nie pozwalał na przyjęcie takiej tezy.

niezależnie od powyższego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, na skutek dowolnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), polegający na błędnym ustaleniu, że okres świadczenia pracy przez oskarżoną na tzw. domówkach obejmował od stycznia 2017 r. do sierpnia 2018 r., podczas gdy oskarżona pracowała jako telefonistka od stycznia 2017 r. do października 2017 r., a następnie od września 2018 r. do października 2018 r., a więc łącznie 10 miesięcy, a nie jak przyjął Sąd 21 miesięcy, a co za tym idzie błędne ustalenie wysokości korzyści podlegającej przepadkowi.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenie przez Sąd Apelacyjny wyżej podniesionych zarzutów:

4. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności, czy wręcz nie wzięcie pod uwagę faktycznych okoliczności dotyczących właściwości i warunków osobistych oskarżonej. Skarżący podkreślił, iż zachowanie oskarżonej przed popełnieniem zarzucanych jej czynów, nie budziło zastrzeżeń-oskarżona żyła zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i normami moralnymi, okres świadczenia pracy jako telefonistki

stosunkowo był krótki (jeśli weźmie się pod uwagę cały okres działalności tzw. domówek), nadto oskarżoną należy traktować jako osobę niekaraną, albowiem z zaświadczenia o niekaralności z dnia 8 września 2022 r. wynika, iż oskarżona nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana. Dodatkowo, wskazać należy, iż od października 2018 r. oskarżona zachowuje się w sposób prawidłowy, prowadzi ustabilizowany tryb życia, wychowuje trójkę dzieci, wobec dwójki dzieci sprawuje opiekę zastępczą, która została przyznana przez Sąd Rejonowy w G. (1) (wyrok w aktach sprawy). Oskarżona pozostaje, w stałym kontakcie z kuratorem, który sprawuje pieczę nad wykonywaniem przez oskarżoną powierzonej jej władzy rodzicielskiej - brak w tym zakresie zastrzeżeń. Co więcej, oskarżona pracuje na podstawie umowy o pracę od 30.06.2021 r. do chwili obecnej. Powyższe okoliczności przemawiają, za potraktowaniem oskarżonej mniej dolegliwie, a mianowicie, przez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie kary pozbawienia wolności w maksymalnym wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
L. T..***

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona L. T. popełniła czyn zarzucany jej w punkcie 56 wyroku (zarzut 24 aktu oskarżenia), podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu

materiału dowodowego nie pozwala na poczynienie takiego ustalenia.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
M. K..**

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na wynik sprawy poprzez nieuprawnione uznanie, że oskarżony nie jest chory psychicznie, podczas gdy oskarżony od wielu lat choruje na depresję, której to objawy nasiliły się w czasie popełnienia przestępstwa;

II. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, poprzez:

1) wymierzenie oskarżonemu kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, w odniesieniu do pierwszego z zarzucanych mu czynów, podczas gdy:

a) oskarżony w okresie od maja 2015 r. do lutego 2018 r. oraz od maja 2018 r. do 30 czerwca 2018 r. był silnie uzależniony od marihuany, a w okresie od lutego 2018 r. miał w znaczny sposób ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wskutek nasilenia objawów depresyjnych;

b) udział oskarżonego w inkryminowanym procederze był marginalny;

oskarżony uprzednio był osobą niekaraną;

2. zastosowanie wobec oskarżonego kary roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych podczas, gdy:

a) oskarżony działał w granicach znacznie ograniczonej

poczytalności, a nadto cierpi na depresję;

b) działalność oskarżonego w strukturach grupy była marginalna, świadkowie często samowolnie nie wskazywali go jako czynnego uczestnika grupy;

c) oskarżony uprzednio nie był karany oraz nie posiada majątku, który mógłby przeznaczyć na zapłatę grzywny;

d) oskarżony został zwolniony, przez Sąd, w zakresie konieczności ponoszenia przez niego kosztów postępowania, wobec uznania, że brak majątku skutecznie uniemożliwi jego późniejsze egzekwowanie.

3) orzeczenie wobec oskarżonego przypadku korzyści uzyskanych z drugiego z przypisanych mu czynów w kwocie 30.600 (trzydzieści tysięcy sześćset) złotych, podczas gdy oskarżony nie posiada majątku, który mógłby przeznaczyć na wykonanie orzeczonego środka karnego.

Apelacja oskarżyciela publicznego

Rażąca niewspółmierność kar orzeczonych wobec D. P. i B. M. do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów i stopnia ich winy, poprzez wymierzenie D. P. za 1 czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz za 2 czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, które to kary na podstawie art.85 § 1 kk w zw. z art.86 § 1 kk Sąd połączył i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz B. M. za 1 czyn kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za 2 czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, które to kary na podstawie

	<p>art. 85 § 1 kk w zw. z art.86 § 1 kk Sąd połączył i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a które to kary nie spełnią swej funkcji wychowawczej wobec oskarżonych, jak również nie zadośćuczynią społecznemu poczuciu sprawiedliwości.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Obrońcy oskarżonych: M. M., S. M., L. T., M. D. (D.), M. K. oraz oskarżyciel publiczny nie złożyli wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego co, w związku z treścią art.423 § 1a kpk w zw. z art.458 kpk, zwalnia Sąd Apelacyjny od czynienia rozważań odnośnie wniesionych przez nich środków odwoławczych.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego D. P..</p> <p>W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutów procesowych, gdyż – jak wynika z treści apelacji – skarżący upatruje podstawy błędnych – w jego ocenie - ustaleń faktycznych w błędnie ocenionych dowodach i naruszeniu innych przepisów procesowych. A zatem autor środka odwoławczego nie traktuje błędu w ustaleniach faktycznych jako samoistnego uchybienia w obszarze określenia podstawy odpowiedzialności karnej lecz zarzut takiego błędu wiąże z obszarem procesowym, tj. kompletnością materiału dowodowego (tu art.366 kpk) lub wadliwą i niepełną jego oceną (tu art.7 kpk i art.410 kpk). W takiej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych</p>		

należy traktować jako konsekwencję uchybień procesowych, jako pierwotnych; to one bowiem – jak wynika z treści podniesionych zarzutów - generują wadliwe ustalenia faktyczne.

Ad.II. Na wstępie Sąd Apelacyjny poczyni kilka uwag na tzw. przedpolu zarzutów postawionych w tej części apelacji.

Podkreślenia wymaga, że samoistnym zarzutem apelacyjnym nie może być zarzut naruszenia art.2 kpk. Przestrzeganie naczelných zasad procesu karnego (we wskazanym przepisie to zasada prawdy materialnej), jest bowiem gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretných, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny (tak Sąd Najwyższy w: wyroku z 5 października 2010r. w sprawie III KK 370/09; postanowieniu z 27 marca 2007r, w sprawie III KK 461/06).

O ile argumentacja podniesiona w wywiedzionym środku odwoławczym stanowi uzasadnienie podniesionego zarzutu obrazu art.7 kpk, skarżący kwestionuje bowiem dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności dowodów, o tyle w żaden sposób nie wskazał argumentów na poparcie podniesionego zarzutu obrazu art.4 kpk, nie wykazał zatem w czym upatruje naruszenia przez Sąd Okręgowy określonej w art.4 kpk zasady obiektywizmu/ bezstronności, która stanowi rozwinięcie normy zawartej w art. 45 Konstytucji RP, gwarantującej prawo m.in. do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd oraz zobowiązania przyjętego

przez Polskę w art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Tymczasem wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu (art.4 kpk) wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 21 września 2023r. w sprawie II AKa 240/23, orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 grudnia 2022r. w sprawie II AKa 22/22, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 grudnia 2019r. w sprawie II AKa 559/19). Podkreślenia również wymaga, że bezstronność to kierowanie się przez sędziego obiektywizmem, nie stwarzając korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron czy żadnemu z uczestników postępowania, w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy, jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna to niezależność sędziego polegająca na tym, że - jak stanowi art. 178 ust. 1 i 3 Konstytucji RP - działa on wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Elementem zasady obiektywizmu jest też zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy, dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku lub oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem. Ale ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednemu z dowodów, nie stanowi naruszenia tej zasady (tak też: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 sierpnia 2017r. w sprawie

II KK 206/17). Nie jest bowiem naruszeniem art.4 kpk stan będący rezultatem przeprowadzonego przez sąd procesu dowodzenia, w wyniku którego dokonano selekcji zgromadzonego materiału dowodowego i oparto ustalenia faktyczne o dowody niekorzystne dla strony niezadowolonej z takiego stanu rzeczy. Dlatego właśnie ustrojową prerogatywą sądów jest możliwość ustalania w granicach swobody ocen prawdy materialnej będącej pierwszorzędym celem procesu karnego (art.2 § 2 kpk). Swobodna ocena dowodów ograniczona jest zaś jedynie powinnością przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia rozumowania, które doprowadziło skład orzekający do dokonanego wyboru. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy temu zadaniu w pełni sprostał. W sporządzonym uzasadnieniu przedstawił, jakim dowodom, w jakim zakresie i z jakich względów dał wiarę, bądź też wiarygodności tej odmówił. Analizując zarzut autora apelacji przez pryzmat powyżej przedstawionych uwag Sąd Apelacyjny – po zapoznaniu się z przebiegiem procesu oraz uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia - stwierdza, że skarżący nie zdołał wykazać, a Sąd odwoławczy nie stwierdza aby Sąd I instancji sprzeniewierzył się zasadzie obiektywizmu, to jest aby naruszył przepisy mające zapewnić jej realizację, w konsekwencji aby doszło do naruszenia przez sąd orzekający tej zasady w zakresie ustalenia winy oskarżonego D. P..

Podobnie rzecz się ma z zarzutem obrazy art.410 kpk. Również bowiem i w tym przypadku skarżący nie wskazał które to okoliczności miały zostać pominięte przez Sąd

Okręgowy w ocenie dowodów. Argumentacja zaprezentowana w tej części apelacji sugeruje natomiast niezrozumienie istoty zarzutu obrazu art.410 kpk. Wskazać zatem należy, że obowiązek wynikający z treści przepisu art.410 kpk związany jest z tym, że sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swego orzeczenia całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z: 21 września 2023r. w sprawie II AKa 240/23, 24 marca 2022r. w sprawie II AKa 278/20; wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 454/05; postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 maja 2006r. w sprawie III KK 351/05, 8 marca 2006r. w sprawie III KK 246/05). Przepis ten określa zatem podstawę dowodową wyroku. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego uchybienie regułom art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego (wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z: 21 września 2023r. w sprawie II Aka 240/23, 1 lutego 2023r. w sprawie II AKa 278/20, wyrok Sądu Najwyższego z 17 września 2004r., sygn. IV KK 102/04). Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej, czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2002r., sygn. akt V KKN 34/01), w tym także nieodpowiadającej

interesowi procesowemu skarżącego (orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 grudnia 2022r. w sprawie II AKa 22/22). Wobec braku w omawianej apelacji konkretnych argumentów mających uzasadnić zarzut obrazy art.410 kpk, Sąd Apelacyjny nie może odnieść się do niej zgodnie z treścią art.433 § 2 kpk, Sąd ten zatem ograniczy się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy orzekając w przedmiotowej sprawie ujawnił wszystkie istotne dowody i z pewnością nie oparł się na dowodach nieujawnionych. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak i przebiegu postępowania przed Sądem I instancji nie pozwala także na stwierdzenie, że wyrok ten został wydany na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego. Podnosząc ten zarzut skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów, co – jak wyżej wskazano – nie może stanowić podstawy zarzutu obrazy art.410 kpk; podstawą zarzutu kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd jest bowiem art.7 kpk.

Omawiana apelacja nie zawiera również żadnych argumentów mających uzasadnić zarzut obrazy art.366 kpk. Wobec tego Sąd Apelacyjny nie może odnieść się do niego zgodnie z treścią art.433 § 2 kpk. Sąd ten zatem, po zapoznaniu się z aktami sprawy w części dotyczącej rozprawy głównej ograniczy się do stwierdzenia, że przewodniczący składu orzekającego prawidłowo wypełnił swoją rolę, zgodnie z dyrektywami zawartymi w przepisie art.366 kpk.

Odnosząc się do podniesionego w tej części apelacji zarzutu obrazy na wstępie podkreślenia wymaga,

że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzcyk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że Sąd Okręgowy dokonał rzetelnej, zgodnej z dyrektywami określonymi w art.7 kpk oceny dowodów, co znalazło odzwierciedlenie w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Wskazać godzi się, że skarżący argumentuje odnosząc się wybiórczo do przeprowadzonych dowodów, co do których prezentuje odmienne stanowisko. Tymczasem o poprawności dokonanej oceny poszczególnych dowodów nie sposób wnioskować tylko w odniesieniu do każdego z nich z osobna, lecz należy uwzględniać wszystkie wzajemne powiązania pomiędzy dowodami, a zatem ich całościowe znaczenie. Sąd Okręgowy, odmiennie niż apelujący, uwzględnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, we wzajemnych ich powiązaniach i uwarunkowaniach. Warto też podnieść, że udowodnienie jakiegoś faktu nie musi oznaczać, że dane ustalenie zawsze winno wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność faktycznie istotnie wystąpiła (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2021r. w sprawie V KK 342/20).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro

reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, że wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Ponieważ skarżący w powyższych punktach zarzucił jednocześnie uchybienie przez Sąd Okręgowy przepisom art.7 kpk, art.410 kpk oraz art.5 § 2 kpk odnośnie tych samych okoliczności, należy – niezależnie od argumentacji przedstawionej powyżej - wskazać, że tak sformułowane zarzuty muszą zostać uznane za oczywiście bezzasadne. Naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest bowiem jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art.7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art.5 § 2 kpk. Jeżeli zatem, jak w tej sprawie, kwestionuje się ocenę dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art.5 § 2 kpk.

Ad.II.1. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych powyżej.

Spod kontroli instancyjnej uchyla się zarzut dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego D. P.. Nie zawiera on bowiem jakiegokolwiek uzasadnienia. Skarżący w żaden sposób nie odniósł się do oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd Okręgowy (str.22 uzasadnienia wyroku). Nie jest natomiast rolą Sądu odwoławczego domyślanie się w czym skarżący obrońca upatruje dowolności w ocenie dokonanej przez sąd stawiając nader ogólny zarzut.

Ad.II.2. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Spod kontroli instancyjnej uchyla się również zarzut dowolnej oceny zeznań świadków: M. L., J. K. i E. Ć.. Nie zawiera on bowiem jakiegokolwiek uzasadnienia, argumentacji. Skarżący w żaden sposób nie odniósł się do wnikliwej oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy (str.24, 27-28 uzasadnienia wyroku). Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, nie jest rolą Sądu odwoławczego domyślanie się w czym skarżący obrońca upatruje dowolności w ocenie dokonanej przez sąd stawiając nader ogólny zarzut.

Akceptacji Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.). Do

części argumentacji skarżącego Sąd II instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Dotyczy to kwestii: wsparcia finansowego dla oskarżonego D. P. w czasie kiedy był pozbawienia wolności (pkt.I.1. zarzutów), interesu procesowego oskarżonej w składaniu zeznań określonej treści (pkt II.5 zarzutów). Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. uznania braku winy oskarżonego D. P. nie może również przynieść odwoływanie się do roli oskarżonej w przestępczym procederze. Po analizie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska skarżącego (str.21 apelacji), że oskarżona K. L. (M.) była obdarzona szczególnym zaufaniem, a w konsekwencji winna lepiej znać oskarżonego D. P., który kierował zorganizowaną grupą przestępczą. Wprawdzie istotnie oskarżona odgrywała w grupie inną rolę niż pozostałe telefonistki lub kobiety informujące o zasadach „pracy” dla grupy, ale wynikało to tylko i wyłącznie z jej relacji osobistej z oskarżonym B. M.. Nie oznacza natomiast, że oskarżona ta miała równorzędną pozycję z oskarżonymi: B. M. i D. P. w zakresie organizacji grupy i podziału uzyskanych korzyści oraz z oskarżoną A. P., która niejako „w spadku” po zmarłym mężu M. P. otrzymywała część dochodów pozyskiwanych przez grupę sama w niej nie uczestnicząc, a zatem tym bardziej nie będąc osobą decyzyjną w grupie. Wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) dotyczące oskarżonego D. P. znalazły potwierdzenie w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie. Poza wskazywanymi w apelacji: wyjaśnieniami oskarżonej A. M. i zeznaniami świadka K. K., do których Sąd Apelacyjny odniesie się jeszcze w dalszej

części niniejszego uzasadnienia, wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) znajdują potwierdzenie w nagraniach rozmów i wiadomości tekstowych; do których również Sąd Apelacyjny będzie odwoływał się w dalszej części niniejszego uzasadnienia (pkt II.9. zarzutów apelacji). Uwadze skarżącego wydaje się umknęły dowody potwierdzające wiarygodność wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.) dotyczących roli oskarżonego D. P. w inkryminowanych zdarzeniach w postaci zeznań świadków:

1. E. Ć., która rozpoznała oskarżonego D. P. na rozprawie 26 lipca 2021r. (k.5703v-5707 akt sprawy) podała, że widziała oskarżonego D. P. na „domówce” na ul.(...) w G. (1), a pozostałe prostytutki przestrzegały ją przed pytaniem o niego. Oskarżona S. M. straszyla oskarżonym D. P. (jeżeli będą się o niego dopytywać to zostaną im wybite zęby), znalazło to potwierdzenie w odtworzonych na tym terminie rozprawy nagraniach i odczytanym stenogramie rozmów świadka ze świadkiem K. K. oraz odczytanych SMS-ach wymienionych z oskarżoną S. M.,

2. K. K., która już w toku postępowania przygotowawczego (k.3820v-3821v akt sprawy) zeznała, że prostytutki obawiały się D. P., który nadto po zatrzymaniach w październiku 2018r. kazał im więcej pracować, żeby były pieniądze na paczki dla zatrzymanych; okoliczność ta znalazła potwierdzenie we wskazanych wyżej rozmowach ze świadkiem E. Ć.. Zeznała wówczas nadto o tym, że oskarżony K. P. był łącznikiem z oskarżonym D. P., który był głównym właścicielem

domówek, choć bezpośrednio nimi zarządzał oskarżony B. M.. Swoje obawy przed oskarżonym D. P. – głównym organizatorem „domówek” wyrażała również wobec niej świadek J. W.. Na rozprawie 8 marca 2021r. podała, że od innych dziewczyn dowiedziała się, że oskarżony D. P. bywa na „domówkach”, był u oskarżonej A. M., która z nim oraz z oskarżonym B. M. rozliczała się, że oskarżony K. P. był łącznikiem z oskarżonym D. P., co znalazło potwierdzenie w ujawnionych na rozprawie treści SMS-ów wymienionych ze świadkiem E. Ć.. Na tym terminie rozprawy zeznawała również o swoim strachu przed oskarżonym D. P. (składała zeznania pod jego nieobecność na sali rozpraw), o groźbach jakie wobec niej kierował z powodu rzekomego oszustwa, jakiego miała wraz z inną prostytutką P. dopuścić się wobec niego. O groźbach kierowanych wobec niej przez oskarżonego D. P. świadek zeznała również na kolejnym terminie rozprawy (k.5556-5559 akt sprawy),

3. J. K., która już podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k.23-27 akt sprawy) zeznała, że oskarżony B. M. rozliczał się z zysków z „domówek” z oskarżonym D. P. przebywającym wówczas w zakładzie karnym oraz M. P., a po jego śmierci – z jego żoną – oskarżoną A. P.. Oskarżony B. M. mówił, że jak oskarżony D. P. wyjdzie z więzienia to czasy się zmienią, co miało je zmotywować do lepszej pracy. Zeznania te podtrzymała na rozprawie (k.5559v-5560 akt sprawy),

4. M. L. (obecnie W.), która zeznała już w toku postępowania przygotowawczego

(k.18v-20 akt sprawy), że jej zdaniem „domówkami” zarządzali: oskarżeni B. M., D. P. (1), który przez pewien czas przebywał w zakładzie karnym i jeszcze jeden mężczyzna (z materiału dowodowego wynika, że był nim M. P. – uwaga SA), po śmierci którego przypadająca na niego część zysku była przekazywana jego żonie (oskarżonej A. P. – uwaga SA) . Zeznania te świadek podtrzymała w toku kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k.173 akt sprawy) oraz na rozprawie (k.5483v-5485 akt sprawy),

5. J. O., która nie parła się prostytutką ale jest koleżanką świadka K. K. zeznała (k.3248-3250 akt sprawy), że od niej dowiedziała się, że osoba dla której pracuje stara się unikać kontaktu z dziewczynami aby nie być rozpoznawalnym oraz, że K. K. i inne dziewczyny które tam pracowały bały się go; zeznania te podtrzymała na rozprawie (k.5506 akt sprawy),

6. J. W., która już w toku postępowania przygotowawczego (k.4099-4102 akt sprawy) zeznała, że do mieszkania na ul. (...), gdzie była jedna z „domówek”, przyjechał oskarżony D. P. (którego rozpoznała, również na rozprawie) i zapytał co powiedziała policji. Słyszała wcześniej od dziewczyn, że jest on szefem tych domówek. Zeznała nadto, że boi się tego oskarżonego. Wszystkie te zeznania podtrzymała i powtórzyła na rozprawie (k.5539v – 5542 akt sprawy). Również i ona wniosła o przesłuchanie jej pod nieobecność oskarżonych, który się obawiała (wniosek – k.5529 akt sprawy).

O strachu przed oskarżonym D. P. świadczy również – w ocenie Sądu Apelacyjnego – postawa świadka

M. C., która zeznając na rozprawie (k.5842v-5844 akt sprawy) „od razu” powiedziała, że nie poznaje oskarżonego D. P..

Wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) dotyczące roli oskarżonego D. P. w inkryminowanym procederze znajdują także potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych:

1. A. M., która już w toku postępowania przygotowawczego wyjaśniła (k.3698v-3700 akt sprawy), że oskarżony B. M. dzielił się zyskiem z „domówek” z oskarżonym D. P., który groził jej i jej córce w związku z toczącym się postępowaniem. Podała wówczas również, że z oskarżonym B. M. była u oskarżonego D. P. w G. (oskarżony wynajmował tam mieszkanie, w którym został zatrzymany – uwaga SA) zawieźć mu pieniądze, że oskarżony D. P. wynajmował adwokata dla B. M.. Zeznania te podtrzymała w toku rozprawy (k.5388v akt sprawy), ponownie opisując rolę oskarżonego D. P. w inkryminowanych zdarzeniach (k.5387v-5389 akt sprawy),

2. D. S., który nie zaprzeczał, że zna oskarżonego D. P.. Wprawdzie na rozprawie (k.5383v-5384 akt sprawy) wyjaśnił, że zna go z warsztatu samochodowego, a jego wypowiedź, że B. (M. – uwaga SA) robi wszystko co mu D. (P. – uwaga SA) każe dotyczy spraw związanych z naprawą samochodów, to jednak w świetle innych jego wypowiedzi i zasad logicznego rozumowania nie sposób przyjąć tych wyjaśnień za wiarygodne. Przyznał bowiem, że znał również M. P. i to on lub oskarżony B. M. zaproponowali mu wożenie kobiet świadczących usługi seksualne, co pozostaje w logicznym związku z ustaleniami poczynionymi

przez Sąd Okręgowy, że za życia M. P. zysk z domówek dzielony był na niego oraz oskarżonych D. P. i B. M.. Całkowicie nielogicznym natomiast jest aby oskarżony B. M. „robił co mu każe” oskarżony D. P. w sprawach dotyczących naprawy samochodów. Zwłaszcza, że po odtworzeniu rozmowy jaką przeprowadził oskarżony D. S. (k.5755 akt sprawy) zmienił on swe wyjaśnienia podając, że jest to rozmowa z jego kuzynem o D. – szefie owego kuzyna, nie zaś o D. P.

3. L. T., która już w postępowaniu przygotowawczym potwierdziła (k.4688v-4689 akt sprawy), że dziewczyny pracujące na „domówkach” mówiły o D.; wyjaśnienia te podtrzymała w toku rozprawy - k.5419v akt sprawy).

Nadto ponownie podkreślenia wymaga, że dowody należy oceniać również we wzajemnym powiązaniu, nie każde zaś ustalenie musi mieć oparcie w dowodzie bezpośrednim. Może być bowiem również tak, że udowodnienie określonego faktu może wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność faktycznie istotnie wystąpiła.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskała również argumentacja mająca świadczyć o braku podstaw do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej A. M.. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej ich oceny (str.20-21 uzasadnienia wyroku), która spotkała się z akceptacją Sądu II instancji. Poza sporem pozostaje, że oskarżona spotykała

się ze świadkiem K. K. (wspólnie w pewnym czasie zajmowały się cateringiem). Całkowicie dowolne jednak, nie potwierdzone bowiem żadnym dowodem jest twierdzenie skarżącego, że wówczas uzgadniały wspólną wersję wydarzeń. Obie bowiem nie zaprzeczając, że rozmawiały o sprawie zatrzymań osób związanych z działalnością „domówek” (wydaje się to oczywiste, skoro sprawa ta dotyczyła ich bezpośrednio) zaprzeczyły aby uzgadniały sprzeczną z rzeczywistym przebiegiem, a w szczególności nieprawdziwą, mającą obciążać oskarżonego D. P. wersję wydarzeń. Analiza wyjaśnień oskarżonej złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie nie pozwala na podzielenie stanowiska skarżącego, że wyjaśniała odmiennie. W kwestiach istotnych dla ustalenia stanu faktycznego, w szczególności w odniesieniu do oskarżonego D. P. jej wyjaśnienia są tożsame. Doświadczenie orzecnicze Sądu Apelacyjnego wskazuje, że w toku rozprawy osobom przesłuchiwanym zadawanych jest więcej pytań niż w toku postępowania przygotowawczego (choćby z uwagi na obecność stron i ich przedstawicieli procesowych), stąd ich depozycje mogą być szersze i bardziej precyzyjne. Nie implikuje to jednak uznania, że są odmiennie. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do zabezpieczonych nagrań rozmów telefonicznych, które mają przeczyć relacji oskarżonej, że do oskarżonego D. P. nie można było dzwonić. Sam skarżący bowiem w omawianej apelacji zarzucił Sądowi Okręgowemu, że przypisał temu oskarżonemu winę mimo braku nagrań prowadzonych przez

niego rozmów telefonicznych. Do wyjaśnień oskarżonej A. M. Sąd II instancji odnosił się już w omawianym zarzucie i do poczynionych tam rozważań odsyła.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskała również argumentacja mająca świadczyć o braku podstaw do uznania za wiarygodne zeznań świadka K. K.. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej ich oceny (str.23-24 uzasadnienia wyroku), która spotkała się z akceptacją Sądu II instancji. Sąd I instancji w swoich rozważaniach odniósł się również do pewnych różnic w depozycjach tego świadka, stąd cytowanie przez skarżącego fragmentów jej zeznań nie może przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu, tj. podważenia prawidłowości oceny tego dowodu przez Sąd Okręgowy. Sąd odwoławczy odnosił się również do zeznań tego świadka w omawianym zarzucie i do poczynionych tam rozważań odsyła.

Reasumując zatem omawiany zarzut – nie ma racji skarżący twierdząc (str.23 apelacji), że wiarygodność dowodów z wyjaśnień oskarżonych K. L. (M.) i A. M. oraz zeznań świadka K. K. rodzi poważne wątpliwości, została w sposób istotny podważona i nie może stanowić podstawy uznania oskarżonego D. P. winnym przypisanych mu czynów.

Ad.II.3. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw

do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Spod kontroli instancyjnej uchyla się również zarzut dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonych: M. S. (1), D. S., P. M., M. M., S. M., L. T., M. K. (1), M. D., P. M. (1), K. P., M. B., B. M. oraz A. P.. Nie zawiera on bowiem jakiegokolwiek uzasadnienia. Skarżący w żaden sposób nie odniósł się do wnikliwej oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy (str.16-20, 21, 22-23 uzasadnienia wyroku). Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, nie jest rolą Sądu odwoławczego domyślanie się w czym skarżący obrońca upatruje dowolności w ocenie dokonanej przez sąd stawiając nader ogólny zarzut.

Ad.II.4. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Zarzut obraży art.9 § 1 kpk i art.167 kpk Sąd Apelacyjny rozpoznał łącznie, gdyż przepis art.9 kpk stanowi klauzulę generalną, a zatem jego naruszenie bez wskazania konkretyzującego go przepisu nie może stanowić podstawy apelacyjnej (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2012r. w sprawie IV KK 211/12; wyrok Sąd Apelacyjnego we Wrocławiu z 7 listopada 2018r. w sprawie II AKa 320/18). Brak jest podstaw do uznania za trafny zarzutu obraży art.167

kpk. Skarżący bowiem nie wskazał jakiego dowodu, który miałby wpływ na treść orzeczenia nie przeprowadził Sąd I instancji. Treść omawianego zarzutu wskazuje – w ocenie Sądu odwoławczego – jednoznacznie, że skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności dowodów obciążających oskarżonego D. P.; wystarczającym zatem byłoby podniesienie jedynie obrazy art.7 kpk. Sąd Odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. P. omawiając zarzut podniesiony w pkt. I.1. apelacji obrońcy tego oskarżonego i do poczynionych tam rozważań odwołuje się; brak jest bowiem podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do wyjaśnień pozostałych oskarżonych, których dotyczą pkt. II.3. i częściowo pkt. II.2 zarzutów omawianej apelacji. Dowód w postaci zabezpieczonych podczas kontroli operacyjnej nagrań rozmów telefonicznych również jest przedmiotem oddzielnego zarzutu (pkt II.9). Skarżący w omawianym punkcie apelacji podniósł również zarzut braku dostatecznej weryfikacji dowodów z zeznań świadków. Wskazać zatem należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków: M. L., J. K., K. K. i E. Ó. jest przedmiotem zarzutu w pkt. II.2. W pozostałym zakresie zarzut ten należy uznać za niepoddający się kontroli instancyjnej z uwagi na brak wskazania których świadków dotyczy (podkreślenia wymaga, że w sprawie przesłuchano 48 świadków) oraz braku wskazania argumentacji na poparcie tego zarzutu. Jak już wskazano w

niniejszym uzasadnieniu, brak precyzji w formułowaniu zarzutów apelacyjnych przez profesjonalnego reprezentanta strony zwalnia Sąd odwoławczy od odnoszenia się w trybie art.433 § 2 kpk do takich zarzutów. Kontrola instancyjna bowiem środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę nie ma charakteru „totalnego”, a odwołuje się co do zasady (pewne okoliczności musi bowiem wziąć pod uwagę z urzędu) do konkretnych zarzutów apelacyjnych i zaprezentowanej argumentacji.

Ad.II.5. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.) była już przedmiotem zarzutu niniejszej apelacji (pkt II.2.) oraz rozważań Sądu Apelacyjnego, do których w tym miejscu sąd ten odwołuje się nie dostrzegając potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Wskazać jedynie należy, że Sąd Okręgowy dokonał oceny tego dowodu również w kontekście roli jaką oskarżona K. L. (M.) pełniła w procedurze będącym przedmiotem niniejszego postępowania (str.13-16 uzasadnienia wyroku). Całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów potwierdza wiarygodność wyjaśnień oskarżonej. Sąd I instancji odniósł się również do tego, że K. L. (M.) była zaangażowana w ten proceder.

Liczba osób funkcjonujących w tej zorganizowanej grupie przestępczej, ich postawa procesowa i wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) ich dotyczące w pełni pozwalają na wyrażenie poglądu, że postawa procesowa oskarżonej przejawiająca się w szczerym i dokładnym zrelacjonowaniu funkcjonowania grupy stanowiłaby okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary bez konieczności bezpodstawnego obciążania oskarżonego D. P.. Podkreślenia wymaga, że oskarżona K. L. (M.) nie miała żadnych powodów aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego D. P.. Trafnie bowiem Sąd Apelacyjny wskazał (str.14 uzasadnienia wyroku), że powodem jej postawy demaskującej cały proceder było postępowanie oskarżonego B. M., tj. zaniechanie rozwodu z żoną. Gdyby zatem oskarżoną kierowała li tylko chęć zemsty, zapewne tego oskarżonego obciążałaby kierowniczą rolą w grupie.

Ad.II.6. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obrazy art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonej A. M. również była już przedmiotem zarzutu niniejszej apelacji (pkt II.2.) oraz rozważań Sądu Apelacyjnego, do których w tym miejscu sąd ten odwołuje się nie dostrzegając potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Wskazać jedynie

należy, że Sąd Okręgowy dokonał oceny tego dowodu również w kontekście roli jaką oskarżona K. L. (M.) pełniła w procedurze będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Oskarżona ta złożyła wyjaśnienia również samoobciążające, szersze nawet niż wyjaśnienia oskarżonej A. M., a zatem nie sposób uznać aby ta ostatnia miała wyjaśniać niezgodnie z prawdą po to aby uchronić swoją córkę przed surowszą odpowiedzialnością karną.

Ad.II.7. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obrazy art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z zeznań świadka K. K. również była już przedmiotem zarzutu niniejszej apelacji (pkt II.2.) oraz rozważań Sądu Apelacyjnego, do których w tym miejscu sąd ten odwołuje się nie dostrzegając potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Wskazać jedynie należy, że Sąd Okręgowy uznał zachowanie polegające na przejechaniu palcem po gardle za nie stanowiące przedmiotu postępowania w niniejszej sprawie (str.30 uzasadnienia wyroku). Po wtóre, o takim zachowaniu ze strony oskarżonego D. P. zeznawała świadek J. O. (k.5505-5506 akt sprawy), a informację o tym miała pozyskać od świadka K. K.. Na koniec wreszcie stwierdzić należy, że określona w art.7

kpk zasada swobodnej oceny dowodów pozwala na danie wiary określone mu dowodowi w całości, w części lub omówienie mu waloru wiarygodności. Okoliczność zatem, że nie zostało udowodnione ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony D. P. skierował do świadka K. K. gest przejechania palcem po gardle (Sąd Okręgowy podniósł, że ostatecznie świadek odmówił wskazania kto taki gest do niej skierował - str.30 uzasadnienia wyroku) nie implikuje uznania, że zeznania tego świadka, w szczególności obciążające oskarżonego D. P. są niewiarygodne. Tym bardziej, że – jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu – znalazły one potwierdzenie w innych dowodach uznanych za wiarygodne.

Ad.II.8. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obrazy art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów z zeznań świadków: M. L., J. K. i E. Ć. również była już przedmiotem zarzutu niniejszej apelacji (pkt II.2.) oraz rozważań Sądu Apelacyjnego, do których w tym miejscu sąd ten odwołuje się nie dostrzegając potrzeby powtarzania ich w tym miejscu.

Spod kontroli instancyjnej uchyla się również zarzut dowolnej oceny zeznań świadków: M. M. (1), K. P. (1), J. W., E. G., S. R., A. P. M., C., E. M., G. S., M. T., K. R., I. R. i A. P. (1). Nie zawiera on

bowiem jakiegokolwiek argumentacji ograniczając się do stwierdzenia, że ocena jest dowolna, a sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części zgodnej z tezami aktu oskarżenia (str.24 uzasadnienia wyroku). Skarżący w żaden sposób nie odniósł się do wnikliwej oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy (str.24-27, 28-30 uzasadnienia wyroku). Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, nie jest rolą Sądu odwoławczego domyślanie się w czym skarżący obrońca upatruje dowolności w ocenie dokonanej przez sąd stawiając nader ogólny zarzut.

Ad.II.9. Zarzut nie jest zasadny. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów obraży art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.410 kpk, art.366 kpk i art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, gdyż zachowują one pełną aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Podkreślenia wymaga, że skarżący nie zakwestionował wiarygodności nagrań rozmów telefonicznych zabezpieczonych podczas kontroli operacyjnej; oceny ich wiarygodności dokonał Sąd Okręgowy (str.31 uzasadnienia wyroku), ocenę tę w pełni aprobuje Sąd odwoławczy. Wskazał jedynie, że z ich treści nie wynika aby oskarżony D. P. kierował przestępczym procederem związanym z czerpaniem korzyści z prostytucji oraz że czerpał korzyści z tego procederu. Zwrócić zatem należy uwagę skarżącemu na to, że nie sposób oceniać wiarygodności określonego dowodu w oderwaniu od innych dowodów

przeprowadzonych w sprawie. Sąd Apelacyjny odwołuje się w tym miejscu do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji wskazywał wielokrotnie na powiązania dowodu z nagrań operacyjnych z innymi zgromadzonymi w sprawie, w tym w szczególności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków i wyjaśnieniami oskarżonych. Z dowodów tych ocenionych kompleksowo i swobodnie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art.7 kpk wynika jednoznacznie, że rolą jaką oskarżony D. P. pełnił w zorganizowanej grupie przestępczej została prawidłowo określona w zaskarżonym orzeczeniu. Sąd odwołujący się do braku rozmów przeprowadzonych przez oskarżonego D. P., w których mówiłby on o kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą i czerpaniu korzyści z cudzego nierzędu nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Odnosząc się do kwestii braku podsłuchów telefonu oskarżonego D. P., słusznie wskazał Sąd Okręgowy (22 uzasadnienia wyroku), że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony bardzo dbał o to aby o sprawach dotyczących przestępczego procederu będącego przedmiotem niniejszego postępowania nie rozmawiano z nim przez telefon. Z zabezpieczonych nagrań wynika jednak, że inni członkowie grupy i świadkowie w sprawie rozmawiali o nim (w tym miejscu Sąd II instancji odwołuje się do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku - str.31). Podkreślenia również wymaga, że początkowo osoba D. P. nie wypłynęła w postępowaniu, w szczególności jako kierującego zorganizowaną grupą przestępczą czerpiącą

korzyści z cudzego nierządu. Dopiero dalsze gromadzenie materiału dowodowego pozwoliło na postawienie mu zarzutów, a następnie skazanie. Okoliczności te w żaden sposób nie deprecjonują jednak dowodów obciążających oskarżonego D. P.. Podkreślenia bowiem wymaga, że dowody te to nie tylko wyjaśnienia współoskarżonych, w szczególności K. L. (M.) i A. M. ale i zeznania świadków, w szczególności kobiet parających się prostytutką na „domówkach” prowadzonych przez grupę; do których odnosił się już Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu. Świadczenie zaś nie mają żadnego interesu procesowego aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Podkreślenia również wymaga, że aprobaty Sądu II instancji nie zyskał pogląd skarżącego, że obciążające oskarżonego D. P. wyjaśnienia współoskarżonych były niewiarygodne i miały li tylko na celu polepszenie własnej sytuacji procesowej; do tej kwestii również odnosił się już Sąd II instancji w niniejszym uzasadnieniu i do rozważań tych odsyła nie widząc podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Nie jest zatem tak jak twierdzi oskarżony, jak również w wywiedzionej apelacji jego obrońca, że imię (...) przewijające się w zabezpieczonych nagraniach rozmów telefonicznych i wiadomościach tekstowych dotyczyło innej osoby niż oskarżony D. P., a nawet jeżeli dotyczyły jego, to nie były związane z procederem będącym przedmiotem niniejszego postępowania.

Ad.I.1. Wobec bezzasadności zarzutów o charakterze procesowym, bezzasadne są zarzuty

błędów w ustaleniach faktycznych, do których – w ocenie skarżącego – miało dojść po wadliwie przeprowadzonym postępowaniu sądowym. Prawidłowe ustalenia co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, co do tego, że oskarżony D. P. nie tylko brał w niej udział ale również nią kierował w sposób opisany w przypisanym mu w pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o zgromadzony i oceniony zgodnie z dyrektywami określonymi w art.7 kpk materiał dowodowy, do czego Sąd II instancji odniósł się już w niniejszym uzasadnieniu.

Zgodnie z wypracowanym w orzecznictwie i piśmiennictwie poglądem zorganizowana grupa przestępcza, o której mowa w art.258 kk powinna składać się z co najmniej trzech osób połączonych wspólnym celem, jakim jest okazjonalne lub stałe popełnianie przestępstw. Zorganizowany charakter grupy nie jest jednak równoznaczny z wymaganiem istnienia specjalnej wewnętrznej struktury organizacyjnej ani stałego składu. Jej członkowie mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych, lecz łączyć ich musi wspólna chęć popełnienia przestępstwa, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnienie przestępstwa, takich jak wybór potencjalnych ofiar i miejsc popełnienia przestępstwa, opracowywanie planów działania, przygotowywanie niezbędnych środków do popełnienia przestępstwa (por. Z. Ćwiąkalski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. i Pr. 2001, nr 12, s. 7 i n.).
Struktura „zorganizowanej grupy”

jest bardziej uproszczona i mniej sformalizowana, niż występująca w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa, jednak wyraźniejsza niż w jakiegokolwiek grupie osób popełniających lub zamierzających popełnić przestępstwo. Przystępowanie do grupy może jednak mieć charakter luźny, na zasadzie kontaktów towarzyskich i środowiskowych, nie jest tu wymagane specjalne dopuszczenie do udziału w grupie. „Zorganizowana grupa” to znacznie więcej niż współsprawstwo, czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu zorganizowania mieści się wymóg istnienia rzeczywistej struktury organizacyjnej, chociażby z niskim stopniem zorganizowania. Struktura ta nie musi być jakaś szczególna, wystarczy luźny związek pomiędzy osobami, które jednak działają w jej ramach, gdzie istnieje część osób, które podejmują decyzje i z nich się rozliczają, jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia. Cechami charakterystycznymi zorganizowanej grupy przestępczej są: pewna wewnętrzna struktura organizacyjna (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jej trwałość, istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 czerwca 2014r. w sprawie II AKa 413/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10 lutego 2015r. w sprawie II AKa 266/14). Ustawa nie wymaga wysokiego poziomu

zorganizowania grupy. Członków grupy łączyć musi jedynie wspólna chęć popełnienia przestępstwa lub przestępstw, świadomość, że podejmowane także indywidualnie zachowania mają swego rodzaju „zaplecze”, pewność, że w ramach pozyskanych pewnych kontaktów, zaufania, u innych, pozostających w omawianym kręgu osób, możliwe będzie przeprowadzenie każdej w zasadzie transakcji. Oczywiście przy tym jest, że tego typu powiązania pomiędzy poszczególnymi oskarżonymi, oparte na więzach rodzinnych i koleżeńskich, stanowiących bazę dla wzajemnego zaufania, znacznie wykraczają poza pojęcie współsprawstwa, które zawiązuje się zazwyczaj dla ściśle już określonej akcji przestępczej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 2 grudnia 2014r. w sprawie II AKa 213/14). Znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Podkreślić należy, że dla przyjęcia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących grupie, której świadomość istnienia ma sprawca (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2009r. w sprawie WA 9/09). Wszystkie znamiona zorganizowanej grupy przestępczej zostały wyczerpane w przedmiotowej sprawie.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela zacytowany na str.14-15 omawianego środka

odwoławczego pogląd Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 6 marca 2019r. w sprawie II AKa 269/18 dotyczący cech charakterystycznych zorganizowanej grupy przestępczej. Nie ma jednak racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji nie wyjaśnił powodów dla których uznał, że oskarżeni działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował oskarżony D. P.; uczynił to bowiem na str.31-33 uzasadnienia wyroku. Wykazał zatem i cel działania grupy (a zatem to co skarżący nazywa aspektem funkcjonalnym), stopień jej zorganizowania (aspekt strukturalny) i jej hierarchię (aspekt dynamiczny). Skarżący nie kwestionuje, że celem działania grupy była korzyść majątkowa (str.15 apelacji). Okoliczność, że nie jest to cecha charakterystyczna jedynie zorganizowanych grup przestępczych żadną miarą nie implikuje uznania, że w realiach rozpoznawanej sprawy oskarżonym nie można przy pisać działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Skarżący przyznał również, że oskarżeni mieli określone role w przestępczym procederze: przyjmowanie telefonów i umieszczanie ogłoszeń w prasie, podwożenie prostytutek do klientów oraz zatrudnianie prostytutek i bezpośrednia organizacja ich pracy (str.15 apelacji). Nie ma jednak racji skarżący twierdząc, że jedyną osobą decyzyjną w tym procederze był oskarżony B. M.. Przeczy temu bowiem zgromadzony i oceniony w sposób swobodny przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy, do czego odnosił się już Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam rozważań odwołuje się nie widząc potrzeby ponownego

przycaczania ich w tym miejscu. Za nieprzekonującą Sąd odwoławczy uznał argumentację skarżącego, że stopień zaangażowania oskarżonego B. M. w działanie zorganizowanej grupy przestępczej czerpiącej korzyści z cudzego nierządu wyklucza potrzebę zaangażowania w nią oskarżonego D. P. i oskarżonej A. P.. Co do oskarżonej zarzut jest całkowicie chybiony przede wszystkim z tego powodu, że nie zarzucono jej (a zatem tym bardziej nie przypisano) zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że skarżący nie posiada gravamen do kwestionowania wyroku w odniesieniu do oskarżonej A. P. (co do której nota bene nie została wywiedziona apelacja). Odnosząc się natomiast do oskarżonego D. P. skarżący stawia taką tezę w całkowitym oderwaniu od dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i poczynienia na ich podstawie ustaleń co do sprawstwa tego oskarżonego. To bowiem, że apelujący kwestionuje tę ocenę nie oznacza, że przestaje on funkcjonować w realiach rozpoznawanej sprawy. Być może „domówki” funkcjonowałyby bez oskarżonego D. P. ale nie zmienia to faktu, że na podstawie przeprowadzonych i swobodnie ocenionych dowodów jego udział i rola w przestępczym procederze zostały wykazane. Sąd Okręgowy ustalił, że wprawdzie to oskarżony B. M. był osobą bezpośrednio wykonującym określone zadania mające na celu sprawne funkcjonowanie przestępczego procederu ale wykonywał on polecenia oskarżonego D. P., który co do zasady nie pojawiał się na „domówkach” ale zarówno

pozostali członkowie grupy, jak i prostytutki się kobiety miały świadomość, że to do oskarżonego D. P. należy głos decydujący. Sąd Apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu do dowodów potwierdzających te ustalenia Sądu I instancji i do poczynionych tam rozważań odsyła nie widząc potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Wskazać w tym miejscu należy, że ilość „domówek” wzrosła po opuszczeniu przez oskarżonego D. P. zakładu karnego. Nie ma również racji skarżący twierdząc, że w okolicznościach sprawy grupie brakuje aspektu dynamicznego, gdyż pomiędzy oskarżonymi nie istnieje hierarchia ani dyscyplina (str.15 apelacji). Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne wskazują bowiem na rolę poszczególnych członków grupy (sam wskazał je skarżący na str.15 apelacji, do czego odnosił się już Sąd odwoławczy w niniejszym uzasadnieniu). Argumentacja dotycząca tego, że prostytutki mogły pracować w dowolnym czasie i w dowolnym czasie odejść z pracy jest całkowicie chybiona, gdyż nie były one członkami tego grupy; prostytutka bowiem w Polsce nie jest karnie sankcjonowana. W realiach zorganizowanej grupy będącej przedmiotem niniejszego postępowania występowała również wzajemna pomoc (w tym finansowa) i ochrona. Jak wynika bowiem z zeznań świadka K. K. (k.3820v-3821v, k.5464v-5469v akt sprawy), czy wyjaśnień oskarżonej A. M. (k.3698v-3700, k.5387v-5389 akt sprawy) zatrzymanie członków grupy skutkowało koniecznością wzmożenia pracy celem zapewnienia środków na koszty ustanowienia obrońców. Odwoływanie się zatem

w tym zakresie do orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Lublinie (str.16 apelacji) nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Nie ma również racji apelując twierdząc, że nie było określonych „procedur” mających na celu zatajenie istnienia grupy na wypadek wyjścia na jaw przestępczej działalności polegającej na czerpaniu korzyści z cudzego nierządu. Zgromadzony bowiem w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków – kobiet parających się prostytutką, z której korzyści czerpali członkowie grupy jednoznacznie wskazuje na to, że „w razie wpadki”, a miało to miejsce po ujawnieniu procederu, kobiety te miały zgodnie utrzymywać, że parają się prostytutką na własną rękę, z nikim nie dzieląc się zyskami, a część zarobków, której nie pozostawiają sobie przeznaczona jest na utrzymanie mieszkania i porządku w nim (tak: zeznania świadków: K. K. – k.488-490 akt sprawy, J. W. – k.495v-496v akt sprawy, E. B. – k.480-482, k.4581-4584 akt sprawy, E. Ć. - k.492v-493 akt sprawy, I. R. – k.506a akt sprawy). Nie była to jednak wersja prawdziwa. W kolejnych bowiem zeznaniach, wskazywały na rzeczywiste zasady rządzące zajęciem, które wykonywały, w szczególności na fakt dzielenia się swoimi zarobkami z prowadzącymi ten proceder i spełniającymi w ramach grupy określone role (tak: zeznania świadków: K. K. – k.5467v akt sprawy, J. W. – k.5541 akt sprawy, , E. B. - k.5580v-5582 akt sprawy, E. Ć. - k.5703v-5707 akt sprawy, I. R. – k.715v-716 akt sprawy; wyjaśnienia oskarżonej A. M. – k.5487v-5389 akt sprawy). Niektóre z kobiet od razu zeznawały

o podziale swoich zarobków i przekazywaniu ich – jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy – na potrzeby grupy. Należą do nich świadkowie: M. C. (k.2367-2370, k.5843v akt sprawy, J. K. – (k.23-27, k.176-177, k.5559-5560v akt sprawy), M. L. (obecnie W.) - k.18v-20, k.173-174 akt sprawy, E. M. (k.3449-3452, k.5578v-5580v akt sprawy), M. M. (1) (

k.11-15, k.5481v-5484 akt sprawy), A. P. (1) (k.543-553 akt sprawy), K. P. (1) (k.1058-1061, k.3477-3478, k.5614v-5616 akt sprawy), S. R. (k.556v-558v akt sprawy), G. S. - k.789 akt sprawy; również nieparająca się prostytutką koleżanka K. K. - świadek J. O. (k.3248-3250 akt sprawy): oskarżone: M. D. (dawniej D.) (k.3611v-3613, k.5386v-5387 akt sprawy), K. L. (M.) - k.573v-574v, k.591v-592, k.3847v-3849 k.5381v-5383v k.5707 akt sprawy. Część z nich zaś nie zeznawała o dzieleniu się zarobkiem z grupą. Należą do nich świadkowie: P. A. (k.3390-3391 akt sprawy), A. P. (k.3464-3466, k.5504 akt sprawy). Powyżej wskazane dowody oraz inne, przeprowadzone w sprawie i ocenione w sposób swobodny przez Sąd Okręgowy wskazują jednak, że depozycjom tym nie sposób dać wiary.

Kamuflażem dla działania grupy miało być również to, że mieszkania były wynajmowane na prostytutki. Nie bez znaczenia dla omawianej kwestii pozostaje również fakt, że po wyskoczeniu z okna 5 kwietnia 2017r. jednego z klientów – M. G., obecne w mieszkaniu prostytutki miały zataić przed organami ścigania, że w tym czasie obecny był tam również kierowca-ochroniarz, oskarżony P. M.. To

również miało na celu utrzymywanie pozoru, że prostytutki pracują wyłącznie na własną rękę, nie oddając części zarobków członkom zorganizowanej grupy; nie ma zatem racji skarżący, że świadczy to o czymś odwrotnym, że ma to zaprzeczać istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej.

Ad.I.2. Wobec bezzasadności zarzutów o charakterze procesowym, bezzasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, do którego – w ocenie skarżącego – miało dojść po wadliwie przeprowadzonym postępowaniu jurysdykcyjnym. Prawidłowe ustalenia co do tego, że oskarżony D. P. czerpał korzyść z cudzego nierządu w sposób opisany w przypisanym mu w pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o zgromadzony i oceniony zgodnie z dyrektywami określonymi w art.7 kpk materiał dowodowy, do czego Sąd II instancji odniósł się już w niniejszym uzasadnieniu. Brak szczegółowych zarzutów co do kwoty uzyskanej korzyści majątkowej jaką przypisano oskarżonemu D. P. zwalnia Sąd odwoławczy od czynienia szerszych rozważań w tym zakresie i pozwala na odwołanie się do części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, w którym Sąd Okręgowy wskazał na jakiej podstawie poczynił ustalenia co do wysokości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych w przedmiotowej sprawie, w tym również przez oskarżonego D. P. (str.33-34 uzasadnienia wyroku), które Sąd II instancji w pełni podziela. Aprobuję bowiem pogląd Sądu Najwyższego zwarty w postanowieniu z 2 marca 2022r. w sprawie II KK 58/22, zgodnie z którym dokonanie przez

Sąd I instancji wszechstronnej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, jak i argumentacji prawnej, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w tym zakresie do odesłania do tej argumentacji. W powyższym kontekście godzi się wskazać, że w myśl art.427 § 2 kpk to po stronie obrońcy leży obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji. W ocenie Sądu odwoławczego skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień w trakcie orzekania w przedmiotowej sprawie, w zakresie ustalonych kwot korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych (w tym oskarżonego D. P.). Tymczasem Sąd Okręgowy wyczerpująco omówił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyny, dla których określił kwoty owych korzyści. Sąd odwoławczy zauważa przy tym, że zaprezentowane rozważania Sądu Okręgowego są klarowne i logiczne, umożliwiające poddanie motywów, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia i odtworzenie toku rozumowania Sądu orzekającego w pierwszej instancji. Skarżący tymczasem nie wskazał, które elementy zaprezentowanej i szczegółowo omówionej przez Sąd Okręgowy oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego w omawianej kwestii obarczone są błędem, skutkującym niewłaściwym określeniem wysokości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego D. P.. Tym samym skarżący nie sprostował elementarnym zasadom, wymaganym przy formułowaniu zarzutów, stanowiących element niezbędny

środka odwoławczego wnoszonego i popieranego przed Sądem odwoławczym przez obrońcę jako podmiot kwalifikowany. Podobna praktyka obrońcy nie tworzy przy tym po stronie Sądu odwoławczego obowiązku poszukiwania w zaskarżonym rozstrzygnięciu wszelkich uchybień, jakie mogły zaistnieć w danej sprawie, a jedynie badanych z urzędu, o których mowa w art.439 kpk. Nie jest bowiem rzeczą sądu odwoławczego przejmowanie roli skarżącego i doszukiwanie się w oparciu o nieskonkretyzowane sformułowanie zarzutu uchybień w zaskarżonym orzeczeniu ponad to, co wyraźnie wskazał skarżący.

Ad.I.3. Zarzut jest całkowicie bezzasadny. Sąd I instancji ustalił bowiem jaką rolę w przestępczym procederze odgrywali: B. M. oraz K. L. (M.), o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, tak w sferze ustaleń faktycznych, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej. Nie sposób również za zasadny uznać zarzutu odstąpienia od weryfikacji linii obrony oskarżonego D. P.. Oskarżony bowiem miał możliwość składania wyjaśnień, z której to możliwości korzystał. Podobnie jak z innych procesowych uprawnień jak np. składania oświadczeń po przeprowadzeniu kolejnych dowodów. Dowody te zostały poddane przez Sąd Okręgowy swobodnej ocenie. Okoliczność, że skarżący nie zgadza się z nią nie implikuje uznania, że odstąpiono od weryfikacji linii obrony oskarżonego D. P. i wadliwie ustalono jego rolę w inkryminowanych zdarzeniach.

Ad.I.4. Zarzut jest całkowicie chybiony. Na wstępie wskazać należy, że aby skutecznie podnieść

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych należy wykazać nie tylko, że doszło do owego błędnego ustalenia, ale – co równie ważne – że miało to wpływ na treść orzeczenia. Wobec powyższego, wskazane w zarzucie „zaniechanie ustalenia” nie mogło stanowić trafnego zarzutu. Podkreślenia bowiem wymaga, że inkryminowane zdarzenia nie stanowiły działalności gospodarczej rejestrowanej i dokumentowanej. Truizmem byłoby stwierdzenie, że sprawcy osiągający korzyści majątkowe z popełnianych przestępstw nie ujawniają ich; również organy państwa niejednokrotnie nie potrafią ustalić miejsca ich ukrycia. Okoliczność ta sama w sobie nie oznacza, że do popełnienia takiego przestępstwa nie doszło. Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd orzekający bowiem opiera się nie tylko na dowodzie w postaci ujawnienia określonego majątku pochodzącego z przestępstwa (do ujawnienia takiego często nie dochodzi), a opiera się na ocenie istniejącego materiału dowodowego.

Ad.I.5. Zarzut nie jest trafny. Na jego wstępie wskazać należy, że po raz kolejny skarżący stosuje konstrukcję „braku ustalenia”, że do pewnych zdarzeń nie doszło. Sąd Okręgowy formułując część motywacyjną orzeczenia nie zastosował konstrukcji tabeli, a sporządził uzasadnienie w tradycyjnej formie. W takim przypadku sąd na jego wstępie czyni ustalenia faktyczne, tzn. przedstawia przebieg zdarzeń istotnych dla sprawy taki, jaki - w jego ocenie – po przeprowadzeniu postępowania dowodowego – miał miejsce, na podstawie dowodów uznanych za wiarygodne. W dalszej części uzasadnienia ocenia wszystkie

przeprowadzone, a istotne w sprawie dowody; następnie uzasadnia – przy wyroku skazującym - przyjętą kwalifikację prawną czynu i wymiar kary. Nie ma tutaj zatem miejsca na ustalenia co do zdarzeń, które – w ocenie Sądu – nie miały miejsca. Poza sporem pozostaje (skarżący bowiem nie kwestionuje dowodu w postaci ewidencji widzeń), że oskarżony D. P. w czasie pobytu w zakładzie karnym w latach 2014-2017 był odwiedzany 33 razy przez oskarżonego B. M. w okresie od 9 września 2016r. do 21 kwietnia 2017r., w okresie od 8 września 2014r. do 15 listopada 2014r. 4 razy przez zmarłego 24 listopada 2024r. M. P., zaś 5 razy przez oskarżoną A. P. (wdowę po M. P.) w okresie od 11 kwietnia 2015r. do 4 kwietnia 2017r. (k.3870-3882 akt sprawy). Okoliczność czy wówczas otrzymywał pieniądze od współoskarżonych nie ma decydującego znaczenia dla uznania jego winy. Skarżący tego wpływu nie wykazał, a Sąd Apelacyjny nie stwierdza jego zaistnienia. Okoliczność zatem, że oskarżona K. L. (dawniej M.) podała, że oskarżony B. M. wpłacał oskarżonemu D. P. pieniądze gdy ten był w więzieniu (k.3847v-3849 akt sprawy) pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego D. P. w przedmiotowej sprawie. Wskazać nadto godzi się, że wiedzę o tym oskarżona miała pozyskać od oskarżonej M. M.. Skarżący nie zdołał również przedstawić przekonującej argumentacji na poparcie swojego poglądu, że oskarżona K. L. (M.) miała procesowy interes w obciążaniu oskarżonego D. P.. Sąd Apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności wyjaśnień

oskarżonej K. L. (M.) i do poczynionych tam rozważań odwołuje się nie stwierdzając konieczności powielania ich w tym miejscu. Należy jedynie wskazać, że oskarżona składając wyjaśnienia obciążające współoskarżonych, obciążała również samą siebie. Szczegółowo odniósł się do tego Sąd Okręgowy (str.13-16 uzasadnienia wyroku).

Ad.I.6. Zarzut nie jest zasadny, a przede wszystkim – w ocenie Sądu Apelacyjnego – jest wewnętrznie niespójny. Dobrowolność pracy prostytutek na tzw. domówkach nie pozostaje bowiem – zdaniem instancji odwoławczej - w związku z tym jak organizatorzy tego procederu dzielili zyski. Poza sporem pozostaje, że kobiety parające się prostytutką godziły się na oddawanie połowy wynagrodzenia. Dobrowolność ich zajęcia polegała na tym, że same chciały pracować w tym zawodzie, a nie były do tego zmuszane. Dzięki temu jak same – zeznawały - miały lepiej zorganizowaną pracę i więcej klientów (np. zeznania świadka K. K. - k.5464v-5469v akt sprawy). Podkreślenia przy tym wymaga, że skarżący w omawianym zarzucie nie kwestionuje czerpania korzyści z cudzego nierządu przez B. M. i K. L. (M.), a jedynie ustalenie, że partycypowali w nich również: oskarżony D. P. i M. P., a po jego śmierci – jego żona – oskarżona A. P.. Udział, a tym bardziej kierownicza rola oskarżonego D. P. w tym procederze wiązała się, co wydaje się oczywiste, z czerpaniem z niego korzyści. W przeciwnym wypadku jego zaangażowanie w ten proceder – na co wskazują omówione już w niniejszym uzasadnieniu dowody – byłoby pozbawione

racjonalnych podstaw. Jak wynika z poczynionych, po swobodnej ocenie dowodów, przez Sąd Okręgowy ustaleń, po opuszczeniu przez oskarżonego D. P. zakładu karnego ilość funkcjonujących „domówek” znacznie wzrosła. Słusznie Sąd Okręgowy uznał to za przejaw wpływu jaki na ten proceder miał ów oskarżony. To zaś w sposób wydaje się oczywisty implikuje uznanie, że czerpał z tego korzyści i prowadzący je bezpośrednio współoskarżeni przekazywali mu część zysków. Odnośnie zaś oskarżonej A. P. to podkreślenia wymaga, że obrońca oskarżonego D. P. nie ma gravamen do skarżenia orzeczenia w zakresie tej oskarżonej (na korzyść której nota bene nie wywiedziono apelacji). Wskazać zatem jedynie w tym miejscu należy, że z poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń wynika, że pierwotnie procederem sutenerstwa kierowali: oskarżeni D. P. i B. M. oraz M. P.. Po jego śmierci zaś część na niego przypadającą otrzymywała jego żona – oskarżona A. P.. Już choćby z jej wyjaśnień (k.4456v-4457 akt sprawy) wynika, że oskarżeni: D. P. i B. M. byli znajomymi M. P. od kilkudziesięciu lat, a oskarżony D. P. jest ojcem chrzestnym syna A. i M. P.. Z wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.) - k.3847v-3849 akt sprawy wynika również, że oskarżony B. M. nie był zadowolony z tego, że oskarżona A. P. czerpie korzyści z przestępczego procederu, mimo że nie angażuje się w jego prowadzenie, a nadto wydaje na siebie pieniądze, które miały być przeznaczone dla dzieci zmarłego M. P..

Ad.I.7. Zarzut nie jest zasadny. Sąd Okręgowy w wystarczającym zakresie wskazał bowiem jakie czynności wykonywał oskarżony D. P. w ramach kierowania

zorganizowaną grupą przestępczą; wynika to z treści zarzutu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku. Znalazło to potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, do którego Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu, przy omawianiu zarzutów związanych z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów. Nie jest przy tym koniecznym drobiazgowo ustalenie jakie konkretne czynności podejmował w odniesieniu do każdej z „domówek”. Wszystkie bowiem funkcjonowały w z góry określonym schemacie, gdzie każda z osób zaangażowanych w proceder miała swoje obowiązki.

Ad.I.8. Zarzut całkowicie chybiony. To, że oskarżony miał inne źródła utrzymania nie implikuje uznania, że nie czerpał korzyści z prostytucji. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.) – k.3847v-3849 akt sprawy, przekazywane mu były pieniądze uzyskane z przestępczego procederu gdy przebywał za granicą. Nadto nieobecność w kraju nie oznaczała że nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą. w grupie. Jest to bowiem przestępstwo formalne, do którego popełnienia wystarczy sam fakt przynależności, a w szczególności kierowania grupą bez konieczności podejmowania osobiście czynności związanych z jej funkcjonowaniem.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
B. M..**

Ad.1. Na wstępie omawiania zarzutów o charakterze procesowym, Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań natury ogólnej poczynionych przy omawianiu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. P., a

odnoszących się do obrazy art.4 kpk i art.7 kpk; zachowują one bowiem pełną aktualność i brak jest podstaw do powtarzania w tym miejscu przedstawionej tam argumentacji. Również i w omawianej aktualnie apelacji skarżący, mimo formalnie podniesionego zarzutu obrazy art.4 kpk w żaden sposób tego zarzutu nie uzasadnił, a przedstawiona argumentacja co najwyżej uzasadniają zarzut obrazy art.7 kpk. „Co najwyżej”, bowiem w zarzutach opisanych w pkt. 1 apelacji skarżący kwestionuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, co wynika wprost z treści wszystkich zarzutów sformułowanych w pkt. 1. Odwoływanie się do „całokształtu materiału dowodowego przy podnoszeniu zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów unormowanej w art.7 kpk nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów, gdyż – jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu – to na obrońcy jako profesjonalnym reprezentancie procesowym oskarżonego ciąży obowiązek wskazania które z dowodów uznaje za ocenione w sposób dowolny, a jeżeli odnosi się to do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie to w odniesieniu do każdego dowodu skarżący winien wykazać w czym upatruje owej dowolności. W przeciwnym razie – jak już również podkreślano w niniejszym uzasadnieniu – Sąd odwoławczy, bez narażenia się na zarzut obrazy art.433 § 2 kpk – może odwołać się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji jeżeli uznaje ją za trafną. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu nie będzie odnosił się do wszystkich dowodów, na których Sąd Okręgowy oparł poczynione ustalenia faktyczne, w tym zakresie

odwołując się do jego oceny, którą uznaje za trafną. Odniesie się jedynie do tych dowodów, których ocenę wiarygodności zakwestionował skarżący wprost w wywiedzionej apelacji.

Wskazać również w tym miejscu należy, że pomimo objęcia zakresem zaskarżenia całości wyroku, zarzuty o charakterze procesowym i dotyczące ustaleń faktycznych odnoszą się jedynie do czynu przypisanego oskarżonemu B. M. w pkt 7 zaskarżonego wyroku. Wniosek o uniewinnienie oskarżonego z zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie znajduje bowiem oparcia w jakimkolwiek zarzucie apelacyjnym.

Ad.1.a. tiret pierwsze. Zarzut nie jest trafny. Skarżący (poza wskazaniem na wyjaśnienia oskarżonego B. M.) nie podał z jakiego materiału dowodowego wprost ma wynikać jakoby podawana przez oskarżoną K. L. (M.) kwota miesięcznych dochodów uzyskiwanych z prostytucji była znacząco zawyżona. Podnieść zatem należy, że Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia wskazał na czym opiera owo ustalenie (str.33-34 uzasadnienia wyroku). Wyjaśnienia oskarżonego B. M. w zakresie dochodów jakie uzyskiwała z własnej prostytucji oskarżona K. L. (M.) nie mogą skutecznie trafności tych rozważań zdyskredytować, gdyż oskarżony nie podał jaką – jego zdaniem – uzyskał korzyść majątkową ani z prostytucji oskarżonej K. L. (M.), ani z prostytucji każdej innej kobiety objętej niniejszym postępowaniem. Składając zeznania w toku postępowania przygotowawczego wprost powiedział, że nie wie ile

zarobił na „domówkach” (k.1303v-1306 akt sprawy). Podkreślenia również wymaga, że oskarżony B. M. twierdził, że do czasu śmierci M. P. (w 2014r. – uwaga SA), - był jedynie jego kierowcą, nie zaś współnikiem w sutenerskim interesie. Tymczasem Sąd Okręgowy poczynił odmienne ustalenia w tym zakresie uznając, że oskarżony czerpał korzyści majątkowe z cudzego nierządu już od maja 2010r., przy czym w tym też czasie „pracę w zawodzie” rozpoczęła oskarżona K. L. (M.). Odmienne twierdzenia oskarżonego w zakresie rozpoczęcia pracy przez oskarżoną K. L. (M.), na które wskazuje skarżący (str.7 apelacji) są całkowicie gołosłowne. Oskarżona ta bowiem – jak wynika z jej wyjaśnień - przyjechała z E. do T. w celu uprawiania prostytucji, po uprzednim telefonicznym ustaleniu warunków pracy i odebraniu jej z dworca w G. (1) przez oskarżonego B. M., który zawiózł ją do miejsca pracy na ul. (...) w G. (1). Ustaleń owych (str.1 uzasadnienia wyroku) skarżący nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji). Nie ma również racji twierdząc, że kwota podanych dochodów uzyskiwanych przez oskarżoną K. L. (M.) z prostytucji znacznie odbiegała od dochodów innych kobiet prostytuujących się dla grupy. Świadek M. C. zeznała bowiem, że miesięcznie zarabiała dla siebie około 7.000 zł., tyle samo oddawała (k.2367-2370 akt sprawy), świadek K. K. zeznała, że za zarobione w ciągu 2 lat pieniądze (z których połowę oddała) kupiła sobie mieszkanie za 200.000 zł. i spłaciła długi. (k.5464v-5469v, k.5556v-5559 akt sprawy), co wskazuje że miesięczne zarobki, które zachowywała dla siebie wynosiły ponad 8.000

zł. Znalazło to potwierdzenie w zeznaniach jej koleżanki – świadka J. O., która podała, że od K. K. ma wiedzę o jej zarobkach rzędu 10-15.000 zł miesięcznie (k.3248-3250 akt sprawy). Świadek J. K. zeznała (k.23-27 akt sprawy), że przez pierwsze cztery miesiące pracy pracował codziennie, przez kolejne 4 miesiące już tylko 10 dni w miesiącu i w tym okresie zarobiła 50.000 zł. drugie tyle oddając grupie. Świadek M. L. (obecnie W.) zeznała (k.18v-20, k.173-174 akt sprawy), że miesięcznie zarabiała około 10.000,- zł. drugie tyle oddając grupie. Świadek E. M. zeznała (k.3449-3452 akt sprawy), że dziennie mogła zarobić około 1000 zł. Świadek M. M. (1) zeznała

(k.11-15 akt sprawy), że przez miesiąc pracy w mieszkaniu przy ul. (...) w G. (1) zarobiła 7.000zł. i drugie tyle przekazała dla grupy). Świadek I. R. zeznała (k.715v-716 akt sprawy) zeznała, że w okresie od 27/28 lipca do 15 sierpnia 2018r. (niespełna 3 tygodnie – uwaga SA) zarobiła 2000 euro i drugie tyle oddała grupie. Świadek S. R. zeznała (k.556v-558v akt sprawy), że miesięcznie zarabiała około 10.000 zł. Świadek J. W. zeznała (k.4099-4102 akt sprawy), że pracując w mieszkaniu na ul. (...) w G. (1) zarobiła około 15.000 dla siebie (udało jej się spłacić dług 10.000 zł.), drugie tyle oddała dla grupy. W mieszkaniu na ul. (...) zaś zarobiła około 50.000 zł. dla siebie, drugie tyle oddając grupie. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do niekwestionowanych okoliczności, że nie udało się ustalić, a w konsekwencji i przesłuchać właściciela mieszkania przy ul. (...) blok (...)klatka (...) mieszkanie (...) w G. (1) oraz świadczącej w tym mieszkaniu, razem z oskarżoną

K. L. (M.), usługi seksualne kobiety o imieniu K.. Skarżący bowiem nie zdołał wykazać, że uznane za wiarygodne co do okresu uprawiania tam prostytucji przez wskazane kobiety wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) na walor wiarygodności nie zasługują. Nie ma racji skarżący twierdząc (str.8 apelacji), że w tej lokalizacji nie było telefonistki i kierowcy. Sąd Okręgowy bowiem takich ustaleń nie poczynił wskazując (str.1-2 uzasadnienia wyroku), że w tej lokalizacji praca prostytutek odbywała się na dotychczasowych zasadach, z tą jedynie różnicą, że pracowały tam jedynie te dwie kobiety, a jedynymi kierowcami, w razie konieczności podwiezienia któregoś z nich do klienta byli oskarżeni B. M. i P. M.. Przypomnieć należy w tym miejscu, że jedną z zasad działania „domówek” było to, że prostytuujące się tam kobiety oddawały połowę zarobku na potrzeby grupy, a obsługą połączeń telefonicznych zajmowały się tzw. telefonistki. Z ustaleń Sądu Okręgowego – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie wynika aby w omawianej lokalizacji te zasady nie obowiązywały. Wszak nie chodziło o to aby ukryć rodzący się związek pomiędzy oskarżonymi K. L. (M.), a B. M., ale aby zminimalizować ryzyko wyjścia na jaw tego, że oskarżona K. L. (M.) prostytuuje się. W mieszkaniu na ul. (...) w G. (1) pracowało wiele prostytutek, co w opinii K. L. (M.) zwiększało niebezpieczeństwo ujawnienia sposobu jej zarobkowania. Odnosząc się natomiast do podniesionej przez skarżącego kwestii pracy w charakterze telefonistki w mieszkaniu przy ul. (...) blok (...) klatka (...) mieszkanie (...) w G. (1) oskarżonej M. M. wskazać

należy, że skarżący nie posiada gravamen do podnoszenia zarzutów dotyczących tej oskarżonej, zaś apelacja co do niej objęła swym zakresem jedynie orzeczone wobec niej kary. Podkreślenia jednak wymaga, że oskarżona M. M. w swoich wyjaśnieniach odnosiła się do „domówki” zlokalizowanej na ul. (...) w G. (1) (w tym co do kobiet tam pracujących i kierowców (k. k.4712v, k.5386 akt sprawy), czym potwierdzone zostało, że sama również tam pracowała, jako telefonistka. Znalazło to potwierdzenie w zeznaniach świadków: K. K. (k.5464v-5469v akt sprawy) i J. W. (k.4099-4102 akt sprawy) oraz wyjaśnieniach oskarżonych: A. M. (k.5387v-5389 akt sprawy) i L. T. (k.4688v-4689, k.5539v-5542 akt sprawy).

Ad.1.a. tiret drugie. Podnoszona przez skarżącego okoliczność, że oskarżony B. M. nie chciał aby w okresie kiedy pozostawali w konkubinacie oskarżona K. L. (M.) uprawiała prostytucję nie implikuje uznania, że oskarżona spełniła to życzenie oskarżonego. Już choćby z zarzutu podniesionego w poprzednim tirecie wynika, że będąc w tym związku uprawiała prostytucję w „domówce” zlokalizowanej w mieszkaniu przy ul. (...) blok (...) klatka (...) mieszkanie (...) w G. (1); i to na dotychczasowych zasadach, do których m.in. należało oddawanie połowy zarobku osobom, które czerpały z tego korzyści, do których należał również oskarżony B. M.. Nie bez znaczenia pozostaje, że oskarżony ten przyznał, że K. L. (M.) oraz jej koleżanka uprawiały prostytucję w mieszkaniu przy ul. (...) blok 2 klatka I mieszkanie (...) w G. (1), przekazywały mu w związku

z tym pieniądze, które zawoził M. P. raz w miesiącu (k.1303v-1306 akt sprawy). Twierdził jednocześnie, że wówczas był jedynie kierowcą M. P. i dostawał za to około 2.500 zł. miesięcznie. Sąd Okręgowy jednak ustalił, że rola oskarżonego B. M. w tym procederze, jeszcze za życia M. P. była inna, tj. był on jedną z trzech osób (obok M. P. i oskarżonego D. P.), które dzieliły zysk z nierządu uprawianego przez inne osoby. Podkreślenia wymaga, że poza omawianą lokalizacją, B. M. przypisano czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez oskarżoną K. L. (M.) w mieszkaniu na ul. (...) w G. (1) (było to przed nawiązaniem między nimi relacji konkubenckiej) oraz w G. (1) na ul. (...).

Ad.1.a. tiret trzecie. Zarzut nie jest trafny. Odwołanie się w tym zakresie jedynie do wyjaśnień oskarżonego B. M. nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów. W polskim procesie karnym oskarżony wprawdzie nie ma obowiązku dostarczania dowodów swej winy, ma swobodę w kształtowaniu swojej linii obrony. Wyjaśnienia jego jednak, jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie sądu, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie. A dowody te, wskazane przez Sąd Okręgowy (str.21-22 uzasadnienia wyroku) przeczą twierdzeniom oskarżonego B. M. w tym zakresie. Z uwagi na fakt, że skarżący nie odniósł się do nich nie przedstawiając przy tym argumentacji na poparcie subiektywnej opinii o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie wystarczającym będzie odwołanie się w tym miejscu do argumentacji Sądu Okręgowego,

którą Sąd odwoławczy w pełni akceptuje. Ze swojej strony pragnie nadto wskazać na brak logiki w tym aby oskarżony B. M. – rzekomo jedynie pracownik i kierowca M. P. - po jego śmierci miał przejąć znaczny udział w tak dużych dochodach jakie przynosiły organizowane „domówki”. Zasady logicznego rozumowania nie pozwalają uznać aby oskarżony D. P. zgodził się na utratę dużych zysków na rzecz pracownika zmarłego, tym bardziej, że po śmierci M. P. 1/3 dochodu z części domówek otrzymywała wdowa po nim – oskarżona A. P.. Okoliczność, że w przypadku A. P. (1) nie doszło do ustalenia wysokości korzyści majątkowej jaką oskarżony B. M. uzyskał w związku z uprawianiem przez nią prostytucji nie implikuje uznania, że w tym zakresie brak jest podstaw do uznania winy tego oskarżonego. Pozostaje również bez żadnego wpływu na ustalenia tej korzyści w związku z pracą oskarżonej K. L.. Świadek A. P. (1) składała zeznania jedynie w toku postępowania przygotowawczego (k.543-553 akt sprawy), na etapie postępowania jurysdykcyjnego nie zdołano bowiem ustalić jej miejsca pobytu (k.5648 akt sprawy). Zeznając świadek potwierdziła, że pracowała dla B. M., nie podała jednak wysokości uzyskanych w ten sposób korzyści, czego nie sposób było sprecyzować na dalszym etapie postępowania. Nie stanowi to błędu organów procesowych, a wręcz przeciwnie – świadczy o nieczynieniu ustaleń w sytuacji, gdy brak jest ku temu wystarczających podstaw dowodowych.

Ad.1.a. tiret czwarte. Zarzut nie jest zasadny. Skarżący odwołując się do „całokształtu materiału dowodowego”, który miał

wskazywać na to, że „domówkę” na ul. (...) w G. prowadziła i czerpała z niej korzyści tylko oskarżona K. L. (M.) odwołał się jedynie do wyjaśnień oskarżonych: B. M., A. M. i K. L. (M.), przy tym do tej ostatniej jedynie w części. Oskarżona K. L. (M.) bowiem konsekwentnie, zarówno będąc 3-krotnie przesłuchiwaną (k.573v-574v, k.3847v-3849, k.5381v-5383v akt sprawy) oraz w czasie konfrontacji z oskarżonym B. M. (k.2594-2595 akt sprawy) podawała, że korzyścią z tej „domówki” dzieliła się z oskarżonym B. M.. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.9 apelacji), że oskarżona K. L. (M.) nie złożyła wyjaśnień, z których wynikałoby, że przekazywała oskarżonemu B. M. korzyści z tej „domówki”. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do wyjaśnień oskarżonej A. M. zacytowanych na str.9 omawianej apelacji. Oskarżona K. L. (M.) wskazała, że nie mówiła swojej matce o tym, że dochodem z tej domówki dzieli się z oskarżonym B. M., gdyż nie chciała jej mówić, że jej facet chce od niej pieniądze (k.3847v-3849 akt sprawy). W ocenie Sąd Apelacyjny ta argumentacja pozostaje w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania. Był to bowiem okres, kiedy oskarżeni K. L. (M.) i B. M. ponownie nawiązali relację konkubencką i oskarżona K. L. (M.) mogła mieć nadzieję, że jej konkubent nie będzie od niej żądał udziału w korzyściach z „domówki”, na założenie której przez oskarżoną wyraził zgodę. Nieziszczenie się tego oczekiwania mogła zatem chcieć ukryć przez swoją matkę aby nie stawiać swojego konkubenta w niekorzystnym świetle. Nie bez znaczenia pozostaje również –

w ocenie Sądu Apelacyjnego - dowód całkowicie pominięty przez skarżącego, a mianowicie zeznania świadka E. W. - właścicielki mieszkania na ul. (...) w G.. Świadek zeznała bowiem, że wynajmowała to mieszkanie K. M. (obecnie L. - uwaga SA), która przyszła razem z B. M. (rozpoznała go na zdjęciu - k.315-318 akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść zarzut nieprzesłuchania kobiet o imionach: N., E. i S., które pracowały na tej domówce na okoliczność dochodu jaki osiągnęły, a co za tym idzie uzyskanej przez oskarżonego korzyści majątkowej. Podkreślenia bowiem wymaga, że w odniesieniu do tych zarzutów zarówno prokurator w akcie oskarżenia, jak i sąd w zaskarżonym wyroku posłużyli się określeniem „nieustalonej kwoty”. To natomiast, że korzyść (choć w nieustalonej kwocie) została przez oskarżonego B. M. uzyskana świadczą zarówno wyjaśnienia K. L. (M.), jak i zasady logiki. Oczywistym bowiem wydaje się, że przestępczy proceder nie miał charakteru charytatywnego.

Ad.1.a. tiret piąte. Zarzut nie jest trafny.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że oskarżonemu B. M. nie przypisano czerpania korzyści majątkowej z cudzego nierządu w „domówce”, która miałby być prowadzona w G. na ul.(...). Już choćby z tego powodu zarzut w tym zakresie jest całkowicie chybiony.

W odniesieniu do „domówki” prowadzonej w G. przy ul.(...) skarżący nie dostrzega wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, na których Sąd Okręgowy oparł ustalenia w tym

zakresie, nieuprawnionym zatem jest odwoływanie się również i w tym miejscu do „całokształtu materiału dowodowego”, który miałby – w ocenie skarżącego – przeczyć winie oskarżonego B. M. w tym zakresie. Poza konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonych: K. L. (M.) – k.573v-574v, k.3847v-3849, k.5381v-5383v akt sprawy i A. M. (k.537v-540, k.3698v-3700, k.5387v-5389 akt sprawy) o winie oskarżonego B. M. w omawianym zakresie świadczą zeznania świadka S. R. (556v-558v akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. zdeprecjonowanie ich jako wiarygodnego dowodu nie może przynieść odwoływanie się do uzależnień świadka. Dostrzegł to również Sąd Okręgowy i poddał ten dowód wnikliwej ocenie (str.26-27 uzasadnienia wyroku), którą Sąd odwoławczy w pełni akceptuje. Podkreślenia zatem wymaga, że świadek wprost zeznała, że oskarżony B. M. zaproponował jej uprawianie nierządu na „domówce” w G. przy ul. (...). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do tego, że świadek A. P., która uprawiała prostytutkę w tej lokalizacji nie widziała oskarżonego B. M. w tym mieszkaniu. Podkreślenia bowiem wymaga, że świadek w ogóle nie przyznała się do dzielenia się zarobkami z innymi osobami, zaprzeczyła funkcjonowaniu tam na stałe tzw. telefonistek. Zeznania jej zostały ocenione przez Sąd Okręgowy (str.27 uzasadnienia wyroku) i ocena ta znalazła akceptację Sądu odwoławczego. Lakoniczna (jednozdaniowa) argumentacja skarżącego w odniesieniu do tego dowodu (str.11 apelacji) nie stanowi skutecznej przeciwwagi dla wnikliwej oceny dokonanej

przez Sąd I instancji. Podkreślenia wymaga, że sam oskarżony B. M. miał wiedzę na temat „domówki” przy ul. (...) w G.. W swoich wyjaśnieniach (k.1303v-1306 akt sprawy), podtrzymanych na późniejszym etapie postępowania (k.3766v akt sprawy) podał czas funkcjonowania tej „domówki”, liczbę pracujących tam prostytutek, osobę telefonistki oraz to, że płacił jej 150 zł. dziennie. Nielogicznym byłoby uznanie, że oskarżony ponosił wydatki, tj. wypłacał wynagrodzenie oskarżonej A. M. niejako z własnej kieszeni, bez czerpania korzyści z uprawianego tam nierządu. Pogląd zatem skarżącego, że obecność oskarżonego B. M. w mieszkaniu na ul. (...) nie miała żadnego związku z funkcjonującą tam „domówką” i nie wiązała się z pozyskiwaniem z niej korzyści, a była li tylko związana z konkubinatem, w jakim wówczas pozostawał z oskarżoną K. L. (M.) nie zasługuje na aprobatę.

Również zarzuty związane z „domówką” prowadzoną na ul. (...) w G. nie zyskały aprobaty Sądu odwoławczego. O czerpaniu korzyści przez oskarżonego B. M. z uprawianego tam nierządu świadczą wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) - k.573v-574v, k.5381v-5383v akt sprawy. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do tego, że świadek M. T., która uprawiała prostytutkę w tej lokalizacji nie widziała oskarżonego B. M. w tym mieszkaniu. Podkreślenia bowiem wymaga, że świadek w ogóle nie przyznała się do dzielenia się zarobkami z innymi niż również tam uprawiającymi prostytutkę osobami (k.444v-447v akt sprawy). Zeznania jej zostały ocenione przez Sąd Okręgowy

(str.29 uzasadnienia wyroku) i ocena ta znalazła akceptację Sądu odwoławczego. Lakoniczna argumentacja skarżącego w odniesieniu do tego dowodu (str.11 apelacji) nie stanowi skutecznej przeciwwagi dla wnikliwej oceny dokonanej przez Sąd I instancji.

Reasumując zatem - nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.11 apelacji), że „jedynymi dowodami wskazującym udział oskarżonego B. M. w organizacji w/wym. trzech „domówek” są de facto wyjaśnienia K. L. i jej matki A. M.”. Po pierwsze – jak już wyżej wskazano – organizacja i czerpanie korzyści majątkowej z „domówki” na ul. (...) w G. nie jest przedmiotem zarzutu przypisanego oskarżonemu B. M.. Odnośnie zaś pozostałych dwóch wymienionych „domówek” (w G. na ul. (...)), wyjaśnienia wymienionych przez skarżącego oskarżonych nie są jedynymi dowodami winy oskarżonego B. M..

Ad.1.b. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie podkreślenia wymaga, że zarzut jest błędnie skonstruowany. Obraza przepisu prawa procesowego nie może bowiem zostać dokonana poprzez błędne ustalenie faktyczne. Ustalenie faktyczne bowiem może być ewentualnie konsekwencją obrazu przepisów postępowania. Nie doszło do obrazu wskazanego w zarzucie przepisu art.413 § 2 pkt 1 kpk, gdyż zgodnie z jego treścią zaskarżony wyrok zawiera dokładne określenia przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Nadto wskazać należy, że dokumentem wiążącym w postępowaniu karnym jest wyrok, nie zaś jego uzasadnienie. W omawianej aktualnie części zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu

czerpanie korzyści z nierządu świadka M. L. (obecnie W.) w okresie od maja 2015r. do 5 kwietnia 2017r. Należy mieć na uwadze i te zeznania świadka, w których podała, że z miesięcznymi przerwami pracowała tam (tj. w G. (1) na ul. (...) – uwaga SA) przez okres około 2 lat – k.18v-20 akt sprawy (tak zatem jak określono w zarzucie w pkt. 4 tiret drugie aktu oskarżenia i nie zmieniono w pkt. 7 zaskarżonego orzeczenia). Zarzucając Sądowi I instancji w istocie błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący „czasokresu czerpania korzyści majątkowej z prostytucji M. L.”, skarżący nie wykazał aby ustalenie owo miało wpływ na treść orzeczenia; co jest również niezbędne do uznania zasadności zarzutu opartego na art.438 pkt 3 kpk. Wskazać zatem w tym miejscu należy, że niewątpliwie przez cały wskazany w zarzucie okres, tj. od maja 2015 do 5 kwietnia 2017r. oskarżony B. M. czerpał korzyści majątkowe z cudzego nierządu; nie był to jedynie prostytucja uprawiana przez świadka M. L. (obecnie W.). Okres ten występuje bowiem również w zarzutach dotyczących K. L. (M.) – pkt 4 tiret pierwsze aktu oskarżenia (pkt 7 wyroku) i K. P. (1) – pkt 4 tiret piąte aktu oskarżenia (pkt 7 wyroku); również w całym czynnie zakwalifikowanym z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art.12 kk (od maja 2010r. do 11 października 2018r.). Kwestionowane przez skarżącego ustalenie w żaden zatem sposób nie wpływa na treść zaskarżonego orzeczenia. Przypisany oskarżonemu B. M. zarzut popełnienia czynu z art.204 § 1 i 2 kk wiąże się z określeniem korzyści majątkowej jaką w związku z tym osiągnął. Odnosząc się do przypisanej

oskarżonemu korzyści majątkowej związanej z uprawianiem prostytucji przez M. L. (obecnie W.) wskazać należy z jednej strony na jej zeznania (miesięcznie zarabiała około 10.000 zł. dla siebie, drugie tyle oddawała grupie – k.18v-20 akt sprawy), z drugiej zaś na kwotę korzyści ustaloną w zaskarżonym orzeczeniu (50.000 zł.). Z porównania tych dwóch wartości (nawet biorąc pod uwagę, że ta sama kwota korzyści z prostytucji uprawianej przez M. L. (obecnie W.) została przypisana oskarżonemu D. P.) wynika jednoznacznie, że również i w tym aspekcie kwestionowany przez skarżącego czasookres uprawiania prostytucji przez M. L. (obecnie W.) pozostaje bez wpływu na treść orzeczenia. Określona bowiem w wyroku kwota korzyści majątkowej jest niższa niż wynikające z zeznań świadka korzyści jakie oskarżony B. M. uzyskał z jej prostytucji.

Ad.1.c. Zarzut nie jest trafny. W zakresie zarzutu obrazy art.4 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu, które zachowują pełną aktualność. Brak jest zatem podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Wbrew stanowisku skarżącego, nie doszło również do obrazy art.192 § 2 kpk. Przepis ten daje organowi prowadzącemu postępowanie możliwość, nie stanowi natomiast nakazu słuchania świadka w obecności biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Nie sposób czynić Sądowi Okręgowemu skutecznego zarzutu nieprzesłuchania świadka A. P. (1) na rozprawie skoro nie zdołano ustalić na tym etapie postępowania miejsca jej pobytu (k.5648 akt sprawy). W związku

z tym, z oczywistych względów całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia przez ten sąd przepisu art.192 § 2 kpk. Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że zarówno obszerność (świadek była przesłuchiwana od godz.15.30 do godz.19.00), jak i szczegółowość zeznań złożonych przez świadka A. P. (1) (k.543-553 akt sprawy) świadczy o tym, że nawet jeżeli – jak wskazał skarżący (str.2, 9 apelacji) – w inkryminowanym czasie „ćpała i piła” nie wpłynęło to na możliwość składania zeznań.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że skarżący popada w wewnętrzną sprzeczność w zarzutach związanych z czerpaniem przez oskarżonego B. M. korzyści z nierządu uprawianego przez świadka A. P. (1). Z cytowanych bowiem przez skarżącego zeznań świadka (str.9 apelacji) wynika, że świadek miała nadużywać alkoholu i środków odurzających w czasie gdy uprawiała prostytutkę w latach 2016 – 2018. Czas ten objęty jest zarzutem w pkt. 4 tiret ósme aktu oskarżenia, którego skarżący nie kwestionuje (podkreślenie SA) – str.8 apelacji. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że w czasie uprawiania prostytutki w mieszkaniu na ul. (...) w G. (1) w okresie 2011-2014 świadek była uzależniona od jakichkolwiek używek mających wpływ na postrzeganie przez nią rzeczywistości. Podobnie jak w okresie składania zeznań (11 października 2018r.) skoro – jak sama podała w cytowanych przez skarżącego zeznaniach (str.9 apelacji) – leczenie z uzależnienia miała podjąć 3 lata wcześniej. Wspomnieć również godzi się, że w swych zeznaniach świadek

utrzymywała, że pieniądze, które zostawiała w „domówce” były przeznaczone na mieszkanie, tj. opłaty i utrzymanie czystości. Sąd Okręgowy dokonał oceny wiarygodności zeznań świadka A. P. (1) (str.30 uzasadnienia wyroku) i ocena ta zyskała pełną aprobatę Sądu II instancji. Z uznanych za wiarygodne dowodów, do których Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu, wynika bowiem, że połowa wynagrodzenia prostytutek stanowiła korzyść majątkową dla oskarżony działających w grupie przestępczej.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do braku w zeznaniach świadka szczegółowych informacji o czynnościach jakie w ramach inkryminowanego proceduru podejmował oskarżony B. M. i jego w nim roli. Ustalenia w tym zakresie zostały poczynione bowiem w oparciu o inne, liczne, opisane już w niniejszym uzasadnieniu dowody. Nie bez znaczenia pozostają wyjaśnienia samego oskarżonego B. M., który w pewnym zakresie przyznał się do czerpania korzyści z cudzego nierządu (k.1303v-1306, k.3766v, k.5384v akt sprawy), co potwierdził sam skarżący (str.8 apelacji). Również rola M. P. została w zaskarżonym orzeczeniu prawidłowo ustalona, poparta rzeczową i przekonującą argumentacją w jego części motywacyjnej. Sąd odwoławczy odnosił się już do osoby M. P. w niniejszym uzasadnieniu i do rozważań tych odsyła nie stwierdzając konieczności powtarzania ich w tym miejscu. Również Sąd I instancji ocenił wiarygodność zeznań świadka A. P.

(1) (str.30 uzasadnienia wyroku) i ocena ta zyskała akceptację Sądu II instancji.

Reasumując zatem – brak jest jakichkolwiek podstaw do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu B. M. w pkt. 7 zaskarżonego wyroku tiretu siódme zawartego w pkt. 4 zarzutów aktu oskarżenia.

Ad.2. tiret pierwsze. Zarzut nie jest trafny. Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii przy omawianiu zarzutów o charakterze procesowym (zarzut w pkt. 1.a. tiret pierwsze) i do poczynionych tam rozważań odwołuje się. W tym miejscu wskazać zatem jedynie należy, że ustalenia poczynione w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu B. M. w pkt. 7 tiret pierwsze zaskarżonego orzeczenia są trafne, znajdują oparcie w przeprowadzonych i swobodnie ocenionych dowodach w sprawie.

Ad.2. tiret drugie. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie wskazać należy, że świadek E. G. była przesłuchiwana 11 października 2018r. (k.480-482 akt sprawy), nie zaś 11 października 2017r. (jak wskazał skarżący na str.10 apelacji). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do zeznań świadka, w których podała, że z nikim nie dzieliła się zarobkiem. Jak już bowiem wskazano w niniejszym uzasadnieniu, w swoich pierwszych zeznaniach w zasadzie wszystkie przesłuchiwane prostytutki utrzymywały, że pracują na własny rachunek. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny tego dowodu (str.25-26 uzasadnienia wyroku), która zyskała akceptację Sądu II instancji. Nie sposób

również za trafny uznać zarzutu niedookreślenia czasu świadczenia usług seksualnych przez świadka na ul. (...), skoro świadek wprost zeznała, że trwało to około 2 miesiące (k.4581-4584 akt sprawy). Również dochód tam osiągnięty został przez nią wskazany. Zeznała bowiem, że na ul. (...) zarobiła około 9.000 zł., z czego połowę (czyli 4.500 zł. – uwaga SA) oddała. Prosty z tego wniosek, że oskarżony B. M. osiągnął z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości 2.250 zł. Nie ma bowiem racji skarżący twierdząc, że korzyść uzyskana z nierządu świadka E. G. świadczonego na ul. (...) w G. (1) była dzielona na 3 części. Jak wynika bowiem z treści zaskarżonego orzeczenia, „domówki” tej nie ma w czynie przypisanym oskarżonej A. P., a zatem kwota korzyści majątkowej była dzielona na 2, nie zaś na 3.

Ad.2. tiret trzecie. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie podkreślić należy, że skarżący myli dwie lokalizacje „domówek”. W G. bowiem mieściła się ona na ul. (...), nie zaś na ul. (...) (str.3 apelacji). „Domówka” na ul. (...) mieściła się natomiast w G. (1). Podkreślenia nadto wymaga, że z uznanych za wiarygodne zeznań świadka E. Ó. nie wynika aby pracowała ona w charakterze prostytutki na „domówce” przy ul. (...) w G. (1) od połowy września. Podała bowiem (k.5703v-5707 akt sprawy), że pracowała tam około 2 miesiące przed zatrzymaniem (11 października 2018r. – k.492v-493 akt sprawy). Wskazana w pkt. 4 tiret dwudzieste aktu oskarżenia – pkt. 7 wyroku data rozpoczęcia pracy w charakterze prostytutki na tej „domówce” mieści się zatem w okresie podanym przez świadka w tych depozycjach. Świadek wprawdzie mówiła o połowie

września 2018r. (k.4095-4096 akt sprawy) ale zeznań tych nie sposób uznać za wiarygodne, świadek twierdziła bowiem, że pracowała tam na własny rachunek i z nikim nie dzieliła się swoich dochodem, co – w oparciu o omówiony zarówno przez Sąd I instancji, jak i w niniejszym uzasadnieniu materiał dowodowy - uznać należy za oczywiście nieprawdziwe.

W uzasadnieniu apelacji skarżący odniósł się również do wysokości korzyści majątkowej jaką uzyskał oskarżony B. M. w związku z nierządem uprawianym przez świadka J. W. (str.11-12 apelacji), mimo że kwestia ta nie jest przedmiotem zarzutu spośród wskazanych w części wstępnej apelacji. Sąd odwoławczy odniesie się do tej kwestii, gdyż bada zarzuty podniesione w całej apelacji (a zatem również w jej uzasadnieniu) ale zwraca uwagę na to, że od profesjonalnych reprezentantów stron oczekuje formułowania wewnętrznie spójnych pism procesowych. Zarzut nie jest trafny. Skarżący bowiem po pierwsze odwołuje się tylko do stwierdzenia świadka wypowiedzianego na rozprawie, że podana wcześniej kwota przekazanej grupie korzyści, tj. 50.000 zł. jest „chyba za duża”. Pomija jednak okoliczność, że w toku postępowania przygotowawczego świadek nie miała wątpliwości co do tego, że na „domówce” przy ul. (...) w G. (1) zarobiła 50.000 zł., a drugie tyle oddała grupie (k.4099-4102 akt sprawy). Zeznanie tego świadka zostały wnikliwie ocenione przez Sąd I instancji (str.25 uzasadnienia wyroku). Nadto podkreślenia wymaga, o czym zapomina skarżący, że świadek uprawiała prostytucję nie tylko w

mieszkanii przy ul. (...) w G. (1), ale również przy ul. (...) w G. oraz przy ul. (...) w G. (1). Wszystkie te lokalizacje zostały objęte zarzutem w pkt. 4 tiret dwudzieste drugie aktu oskarżenia (pkt 7 zaskarżonego wyroku), ze wszystkich oskarżony B. M. czerpał korzyści majątkowe, a jednocześnie nie ze wszystkich korzyści te czerpała oskarżona A. P..

Ad.3. Zarzut nie jest trafny. Kary pozbawienia wolności, zarówno jednostkowe, jak i łączna orzeczona bowiem wobec oskarżonego B. M. nie noszą cech rażącej surowości, wręcz przeciwnie, uznane zostały przez Sąd odwoławczy za rażąco łagodne, co skutkowało ich podwyższeniem, wobec wniesienia w tym zakresie apelacji na niekorzyść tego oskarżonego przez oskarżyciela publicznego.

Na wstępie wskazać należy, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (nulla poena sine iudicio). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej istotę w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (ultima ratio) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa

zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19). Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyc, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą

- wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Skarżący podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kar orzeczonych wobec oskarżonego B. M. odwołuje się jedynie do kar jednostkowych (str.12-14 apelacji). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do tego, że oskarżony ten „zajmował się wyłącznie ułatwianiem innym osobom prostytucji i czerpanie korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby.” Taki bowiem zarzut postawiono oskarżonemu; tym również zajmowała się zorganizowana grupa przestępcza, do której oskarżony B. M. należał. Niczym wyjątkowym jest również fakt, że poza przypisaną mu

działalnością przestępczą prowadził życie zgodne z prawem. Uprzednią niekaralność oskarżonego Sąd poczytał jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kar (str.36-37 uzasadnienia wyroku). Podobnie jako podniesioną przez skarżącego (str.12, 13 apelacji) okoliczność dobrego traktowania kobiet świadczących zawodowo usługi seksualne (str.36 uzasadnienia wyroku). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do okoliczności, że oskarżony nie zrobił żadnej z nich krzywdy. Gdyby bowiem miało to miejsce, inna byłaby kwalifikacja prawna czynu, a w konsekwencji – surowsze zagrożenie karne. Z tożsamyh względów skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do okoliczności, że oskarżony B. M. nikogo nie nakłaniał do świadczenia usług seksualnych (str.13 apelacji); wówczas bowiem byłby mu postawiony zarzut stręczycielstwa. Podobnie chybiony jest argument legalności prostytucji w Polsce. Oskarżonemu bowiem przypisano sutenerstwo (czyli czerpanie korzyści z cudzego nierządu), co jest penalizowane w czynie przypisanym oskarżonemu B. M. w pkt. 7 zaskarżonego wyroku. Podkreślenia wymaga, że poza sporem pozostaje, że kobiety dobrowolnie uprawiały prostytucję, co m.in. oskarżony B. M. im ułatwiał oraz czerpał z tego korzyści majątkowe. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem przynieść odwoływanie się do poglądów komentatora (str.13 apelacji) i wskazywanie, że oskarżony nie naruszał wolności kobiet w tym zakresie. Zmuszanie do uprawiania prostytucji jest bowiem unormowane w innym, nie przypisanym oskarżonemu B.

M. przestępstwie z art.203 kk. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje stanowisko Sądu Okręgowego, że oskarżony wykazywał się pracowitością i zaangażowaniem w prowadzeniu przestępczego procederu. Nie jest to jednak okoliczność mogąca mieć łagodzący wpływ na wymiar kary. Sąd odwoławczy nie podziela również poglądu skarżącego (str.14 apealcji), że niewyrządzenie komukolwiek krzywdy przestępstwem zawsze winno mieć wpływ na wymiar kary. Istnieją bowiem przestępstwa, do znamion których nie należy wyrządzenie komukolwiek krzywdy. Wskazać również w tym miejscu należy, że oskarżonemu B. M. przypisano nie tylko ułatwianie, ale również czerpanie korzyści z cudzego nierządu.

Wobec tego, że oskarżyciel publiczny, którego apelacja w zakresie wnioskowania o podwyższenie orzeczonych wobec oskarżonego B. M. kar okazała się częściowo zasadna, a nie złożył on wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego, Sąd ten ograniczy się w tym miejscu do stwierdzenia, że orzeczone wobec tego oskarżonego kary nie cechuje rażąca surowość, a są rażąco łagodne, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
K. P..***

Ad.1.a) Zarzut nie jest trafny. W realiach rozpoznawanej sprawy zachowanie oskarżonych (poza oskarżoną A. P., której zarzutu takiego nie postawiono) wypełniło znamiona działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Do kwestii tej Sąd Apelacyjny

odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu rozpoznając zarzuty apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego D. P. i do poczynionych tam rozważań odsyła nie stwierdzając podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. zdeprecjonowania ustaleń Sądu Okręgowego co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej nie mogą przynieść dywagacje skarżącego co do tego, że nie postawiono jakichkolwiek zarzutów pracownikowi o imieniu R. lub właścicielom mieszkań, w których funkcjonowały „domówki” zaś zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej oskarżonej A. P. (str.4 apelacji). Argument, że skoro wskazanej oskarżonej nie postawiono takiego zarzutu, brak jest podstaw do uznania, że zorganizowana grupa istniała jest bowiem całkowicie chybiony i nieznajdujący oparcia w zgromadzonych dowodach, do których Sąd Apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu. Wskazać również w tym miejscu należy, że o treści aktu oskarżenia, tak w sferze podmiotowej, jak i przedmiotowej decyduje oskarżyciel publiczny, zgodnie z zasadą skargowości określoną w art.14 § 1 kpk. Nie sposób zatem takich zarzutów skutecznie stawiać Sądowi.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również pogląd skarżącego, że w odniesieniu do oskarżonego K. P. nie było zorganizowanej grupy przestępczej (str.4 apelacji). Prawidłowo Sąd Okręgowy określił strukturę grupy (str.31-33 uzasadnienia wyroku). Sąd II instancji odwołuje się o tych rozważań, które w pełni akceptuje,

a których skarżący nie zdołał zdeprecjonować.

Ad.1.b) Zarzut nie jest trafny. Skarżący wskazując na to jakie warunki „pracy” zapewniali prostytutkom organizatorzy „domówek” (str.4 apelacji) zdaje się nie dostrzegać, że zachowania te stanowią znamiona przestępstwa kuplerstwa (ułatwiania innym osobom uprawiania nierządu), które przypisano m.in. oskarżonemu K. P.. Z uwagi na fakt, że czerpał również z tego korzyści przypisany mu czyn trafnie został zakwalifikowany z art.204 § 1 i 2 kk. Bez jakiegokolwiek znaczenia pozostaje w tym kontekście podnoszona również przez skarżącego okoliczność, że prostytutki świadczyły usługi seksualne całkowicie dobrowolnie (Sąd Apelacyjny odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu) oraz, że uzyskiwane wynagrodzenie byłoby, z uwagi na ich kwalifikacje, nieosiągalne dla nich w „przypadku innych usług”. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, część z kobiet trudniących się nierządem nie ukrywała, że zarobki przez nich uzyskiwane w ramach zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania były wyższe (nawet po oddaniu ich połowy) niż te, które osiągałby „pracując” na własną rękę. Żadną miarą nie stanowi to jednak okoliczności ekskulpującej oskarżonych, w tym oskarżonego K. P..

Nie ma racji skarżący (str.5 apelacji), że oskarżony K. P. będący jednym z kierowców podwożących prostytutujące się kobiety, o których mowa w przypisanym mu w pkt. 47 zaskarżonego wyroku czynnie na tzw. „wyjazdy” winien zostać potraktowany jak każdy inny taksówkarz, kierowca komunikacji

miejskiej, fryzjer czy lekarz ginekolog, czyli osoby, które również oferowały tym kobietom określone usługi w ramach wykonywanego przez siebie zawodu. Apelujący zdaje się bowiem nie dostrzegać dowodów (nie kwestionując jednocześnie ich wiarygodności), które pozwoliły Sądowi Okręgowemu na ustalenie, że oskarżony K. P. przypisane mu zachowania wykonywał zgodnie z określonym podziałem ról w zorganizowanej grupie przestępczej. Podkreślenia bowiem wymaga, że nie był on przypadkowym kierowcą taksówki, który w ramach wykonywanej działalności gospodarczej lub obowiązków zawodowych zawozi w określone miejsca osoby, wśród których znajdują się również kobiety parające się prostytutką. Z uwagi na fakt, że skarżący nie podjął jakiegokolwiek polemiki z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, Sąd odwoławczy odwołuje się do niej (str.20 uzasadnienia wyroku), do czego jest w pełni uprawniony z powodów wskazanych już w niniejszym uzasadnieniu. Wskazać nadto należy, że korzyści majątkowe osiągnane przez oskarżonego K. P. nie ograniczały się jedynie do wynagrodzenia za kurs. Jak wynika bowiem z dowodów uznanych za wiarygodne (wyjaśnienia oskarżonych: K. L. (M.) - k.3847v-3849, k.5381v-5383v akt sprawy, P. M. (1) - k.3650-3651, k.5387v akt sprawy, M. S. (1) - k.5385v akt sprawy, D. S. - k.5383v-5384 akt sprawy; zeznania świadków: J. O. k.3248-3250 akt sprawy, J. W. - k.4099-4102 akt sprawy) otrzymywał on również (tak jak pozostali oskarżeni pełniący rolę kierowców-ochroniarzy), tzw. dniówkę czyli 150 zł., za samo pozostawanie w gotowości do przewiezienia prostytutki na tzw.

wyjazd. Nie bez znaczenia również pozostaje, że wynagrodzenie za kurs nie było takie jak wynikające z taryfikatora korporacji taksówkarskiej a były to określone kwoty: 50 zł. za wyjazd do G. (1), 70 zł. do S. i 100 zł. do G.. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść podkreślanie (str.4-5 apelacji), że żaden z kierowców nie podjął nigdy interwencji, co ma – w ocenie apelującego – deprecjonować ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony K. P. pełnił w grupie funkcję kierowcy-ochroniarza. Bez znaczenia bowiem pozostaje, czy zaistniały okoliczności zmuszające oskarżonych kierowców do interweniowania w obronie prostytutek. W tym zakresie również kluczowym była owa gotowość do podjęcia interwencji w razie potrzeby. Nie bez znaczenia pozostaje, że zdarzało się, że to kierowcy-ochroniarze właśnie inkasowali zapłatę od klientów oraz czekali na prostytutki w razie uprawiania przez nich prostytucji na tzw. wyjeździe (tak: wyjaśnienia oskarżonych: M. D. (D.) - k.5386v-5387 akt sprawy, B. M. - k.1303v-1306 akt sprawy, M. S. (1) - k.5385v akt sprawy, D. S. - k.5383v-5384 akt sprawy; zeznania świadków: M. M. (1) - k.5481v-5484 akt sprawy, J. W. - k.4099-4102 akt sprawy).

Reasumując – nie ma racji skarżący twierdząc (str.5 apelacji), że korzyść majątkowa jaką uzyskał oskarżony K. P. nie była czerpaniem korzyści z cudzego nierządu lecz wynagrodzeniem za pracę. Przeczy bowiem temu omówiony przez sądy obu instancji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Ad.2. tiret pierwsze. Zarzut nie jest zasadny. Podkreślenia na wstępie wymaga, że skarżący w istocie nie kwestionuje w nim treści nagrań i wiadomości tekstowych zabezpieczonych w podsłuchach operacyjnych, a brak ogłoszenia i umożliwienia oskarżonemu zaskarżenia orzeczenia o zalegalizowaniu owych podsłuchów. Już z tego powodu zarzut nie może być uznany za trafny. Przedmiotem postępowania odwoławczego jest bowiem co do zasady procedowanie przez Sąd I instancji i uchybienia, które miały miejsce w toku postępowania jurysdykcyjnego, nie zaś w toku postępowania przygotowawczego. Podkreślenia również wymaga, że dowody pozyskane poprzez kontrolę operacyjną zostały ujawnione w toku rozprawy, czego żadna ze stron (w tym skarżący) nie kwestionowała, a następnie ocenione przez Sąd Okręgowy. Dywagacje zatem skarżącego co do tego „co by było gdyby” Sąd Apelacyjny uchylił postanowienie o zarządzeniu kontroli operacyjnej są całkowicie bezprzedmiotowe. Podkreślenia również wymaga, że wyniki kontroli operacyjnej nie są jedynymi, a nawet głównymi dowodami, w oparciu o które Sąd Okręgowy uznał winę oskarżonego K. P.. Zarówno bowiem Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu wskazały na inne dowody świadczące o jego winie.

Ad.2 tiret drugie. Zarzut jest całkowicie bezzasadny. Opiera się bowiem na fałszywym założeniu, że w ramach przypisanych mu w zaskarżonym wyroku zarzucie z art.204 § 1 i 2 kk oskarżony K.

P. nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jak bowiem wyżej wskazano, oskarżony nie tylko działał w celu osiągnięcia ale również korzyść taką osiągnął. Z uwagi na fakt, że jest to jedyny argument skarżącego mający potwierdzać jego stanowisko o braku podstaw do uznania, że oskarżony K. P. działał w warunkach art.64 § 1 kk, dalsze rozważania Sądu Apelacyjnego w tym temacie są bezprzedmiotowe. Wystarczającym będzie odwołanie się do argumentacji Sądu I instancji (str.12 uzasadnienia wyroku).

Ad.3. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie Sąd Apelacyjny pragnie odwołać się do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu uwag natury ogólnej dotyczących sądowych dyrektyw wymiaru kary oraz zarzutu jej rażącej niewspółmierności. Zachowują one bowiem aktualność w odniesieniu do apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego K. P., stąd brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu K. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów; karę łączną zaś odpowiadającą sądowym dyrektywom jej wymiaru. Podkreślenia wymaga, że orzekając karę łączną Sąd I instancji zastosował zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji. Odwołując się do argumentacji skarżącego wskazującej na brak penalizacji samej prostytucji, co zdaniem apelującego przenosi się na stopień społecznej szkodliwości działań „okołoprostytycyjnych” (str.6 apelacji) podnieść należy, że jednym z ważnych kryteriów stopnia

społecznej szkodliwości czynu przyjętych przez ustawodawcę jest stopień zagrożenia karą. Przypisane oskarżonemu K. P. przestępstwo z art.258 § 1 kk w stanie prawnym mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie zagrożone było karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Nie sposób zatem uznać aby, biorąc pod uwagę trafnie wskazane przez Sąd Okręgowy (str.40 uzasadnienia wyroku) okoliczności mające wpływ na wymiar kary, kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmiernie surową; jest bowiem bliższa dolnej niż górnej granicy ustawowego zagrożenia. Podobnie rzecz się ma z karą pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu K. P. za czyn przypisany mu w pkt. 47 zaskarżonego orzeczenia. Czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności również w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Biorąc pod uwagę fakt, że w zakresie tego czynu oskarżony działał w warunkach art.64 § 1 kk, górna granica kary pozbawienia wolności możliwej do orzeczenia wobec niego to 7 lat i 6 miesięcy. Oskarżonemu K. P. wymierzona została za ten czyn kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Żadną miarą nie sposób uznać aby nosiła ona cechy rażącej surowości. Żadnego przy tym znaczenia nie ma zasygnalizowana przez skarżącego okoliczność, że są kraje w jakich działalność przypisana oskarżonemu K. P. jest legalna. Sąd bowiem, zarówno I instancji, jak i odwoławczy obowiązany jest orzekać na podstawie porządku prawnego obowiązującego w naszym kraju.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do kar orzeczonych

wobec pozostałych oskarżonych, w szczególności „założycieli, organizatorów, współników” (str.6 apelacji). Kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych: D. P. i B. M. zostały bowiem podwyższone przez Sąd odwoławczy odpowiednio: do 5 lat oraz 4 lat i 6 miesięcy (kary jednostkowe) i 7 lat pozbawienia wolności (kara łączna) oraz 3 lat i 6 miesięcy oraz 4 lat (kary jednostkowe) i 5 lat pozbawienia wolności (kara łączna). Istniejąca zatem w istocie dysproporcja kar orzeczonych wobec tych oskarżonych została zniwelowana. Nie sposób natomiast uznać aby kary orzeczone wobec oskarżonego K. P. pozostawały w rażącej dysproporcji z karami orzeczonymi wobec pozostałych oskarżonych. Po pierwsze skarżący całkowicie pomija tę istotną okoliczność, że oskarżony K. P. poza byciem kierowcą-ochroniarzem pełnił szczególną rolę w procederze będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (którego wiarygodności skarżący nie zakwestionował w wywiedzionej apelacji), oskarżony ten był niejako łącznikiem między oskarżonymi jawnie zaangażowanymi w przestępczy proceder, a oskarżonym D. P., który tym procederem kierował (patrz: zeznania świadków: K. K. - k.5467v, k.5556v-5559 akt sprawy; SMS-y ze świadkiem K. K. – załącznik nr (...) – k.55-56, nagrania świadka G. S. z załącznika nr (...) z płyty (...) rozmowa (...); wyjaśnienia oskarżonej A. M. - k.5387v-5389 akt sprawy). Sam oskarżony D. P. podał, że zna oskarżonego K. P. od kilkunastu lat (k.3938v-3839, k.5420-5421 akt sprawy). Wskazane wyżej dowody

pozwalają w pełni na potwierdzenie takiej roli K. P.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (którego również skarżący nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji) pozwala na uznanie za trafną konstatację Sądu I instancji (str.40 uzasadnienia apelacji), że kobiety uprawiające nierząd, z którego korzyści czerpali członkowie zorganizowanej grupy przestępczej obawiały się oskarżonego K. P., (tak: wypowiedź świadka E. Ć. – treść SMS-ów załącznika nr (...) płyty (...), wyjaśnienia oskarżonej M. D. (D.) - k.3611v-3613 akt sprawy, SMA-y ze świadkiem K. K. - Nr(...) – k.55-56; zeznania świadka K. K. - k.5464v-5469v akt sprawy).

Nie sposób również za trafne uznać stanowiska skarżącego, że kary wymierzone wobec oskarżonego K. P. są „drakońskie” (str.6 apelacji) na tle kary wymierzonej wobec oskarżonej A. P.. Wobec braku argumentacji skarżącego w tym zakresie wskazać jedynie należy, że: oskarżonej A. P. nie zarzucono popełniania czynu z art.258 § 1 kk; nie odpowiadała ona również w warunkach art.64 § 1 kk. Z uwagi na fakt, że oskarżony K. P. w czasie popełnienia przypisanych mu w przedmiotowej sprawie przestępstw karany był na karę pozbawienia wolności (a zastosowanie w przedmiotowej sprawie mają przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015r.), całkowicie bezprzedmiotowym jest odwoływanie się do współoskarżonych, wobec których orzeczono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W odniesieniu do oskarżonego K. P. brak jest bowiem również spełnienia tej przesłanki formalnej dla orzeczenia kary

łączonej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. M..

Ad.I.1. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu, a dotyczących zarzutu obrazy art.4 kpk i art.2 § 2 kpk, gdyż zachowują one pełną aktualność w omawianej apelacji. Brak jest zatem podstaw do ponownego przytaczania poczynionych tam rozważań. Aktualność zachowują również rozważania dotyczące wypełnienia przez część z oskarżonych znamion przestępstwa z art.258 § 1 kk; odnoszą się one również do oskarżonego P. M., który w zorganizowanej grupie przestępczej będącej przedmiotem niniejszego postępowania pełnił rolę kierowcy – ochroniarza. Osobę kierującą ową grupą ustalił prawidłowo Sąd I instancji, a skarżąca w wywiezionej apelacji nie zdołała skutecznie zdeprecjonować owych ustaleń, zwłaszcza że nie podniosła żadnych konkretnych zarzutów o charakterze procesowym, w szczególności dotyczących oceny dowodów. Wskazać zatem należy, że ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące wypełnienia przez oskarżonego P. M. znamion przypisanych mu przestępstw znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: E. Ć. (k.5703v-5707 akt sprawy), K. K. (k.5464v-5469v akt sprawy), J. K. (k.23-27, k.176-177 akt sprawy), M. L. (obecnie W.) - k.18v-20 akt sprawy, E. M. (k.3449-3452 akt sprawy), M. M. (1) (

k.11-15, k.5481v-5484 akt sprawy), K. P. (1) (k.1058-1061, k.5614v-5616 akt sprawy); wyjaśnieniach oskarżonych: M. D. (D.) – k.3611v-3613, k.5386v-5387akt sprawy, B. M. (k.1303v-1306 akt sprawy), S. M. (k.294v-298v, k.691v-692 akt sprawy), K. L. (M.) - k.573v-574v, k.3847v-3849, k.5381v-5383v akt sprawy), M. S. (1) (k.5385v sprawy), D. S. (k.5383v-5384 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca, że przypisanie oskarżonemu przestępstw wynika li tylko z faktu znajomości oskarżonego z niektórymi z oskarżonych (k.4-5 apelacji). Ze względów wskazanych już w niniejszym uzasadnieniu (przy omawianiu zarzutów apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego K. P.) nie sposób uznać aby brak zarzutów aktu oskarżenia co do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej wobec oskarżonej A. P. miał bezpośredni wpływ na odpowiedzialność karną oskarżonego P. M..

Zarzucając Sądowi I instancji dokonanie wybiórczej oceny dowodów skarżąca nie wskazała jakich dowodów, istotnych dla poczynienia ustaleń w omawianym zakresie nie ocenił Sąd Okręgowy. Uniemożliwia to Sądowi odwoławczemu odniesienie się do tego zarzutu. W jego ocenie bowiem wszystkie tego rodzaju dowody zostały przeprowadzone i ocenione zgodnie z dyrektywami zawartymi w art.7 kpk. Być może skarżąca utożsamia zarzut pominięcia dowodu z kwestią uznania go za wiarygodny lub niewiarygodny. Należy zatem wskazać, że Sąd ma obowiązek ocenić przydatność procesową wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie,

dokonać oceny wiarygodności tych, które mają znaczenie dla rozpoznania sprawy ale stan faktyczny ustala na podstawie dowodów uznanych za wiarygodne.

Ad.I.2. Zarzut nie jest trafny. Ogólność jego sformułowania powoduje, że nie sposób rzeczowo się do niego odnieść. Jak już wskazywano w niniejszym uzasadnieniu, Sąd odwoławczy rozpoznając apelację wniesioną przez podmiot profesjonalny nie dokonuje „totalnej” kontroli zaskarżonego orzeczenia, a – zgodnie z treścią art.433 § 1 kpk w zw. z art.427 § 2 kpk – w granicach podniesionych zarzutów. Jak już wspomniano w niniejszym uzasadnieniu, w sprawie przesłuchano kilkudziesięciu świadków, a zatem nie sposób za poddający się kontroli instancyjnej uznać zarzut dowolnej oceny „zeznań świadków” bez precyzowania których świadków i na jakie okoliczności. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny stwierdza, że aprobuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów w postaci zeznań świadków i do niej w tym miejscu odwołuje się. Nadto odsyła do tej części niniejszego uzasadnienia, w którym rozpoznając zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego K. P. wskazał dowody na których trafnie Sąd Okręgowy oparł ustalenie, że kierowcy-ochroniarze uzyskiwali z ułatwiania prostytucji stały, określony dochód; dotyczy to również oskarżonego P. M.. Wobec powyższego brak jest podstaw do ponownego przytaczania poczynionych już rozważań. Tym bardziej przy braku precyzji w formułowaniu zarzutów apelacyjnych przez skarżącą.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść odwoływanie się do tych zeznań kobiet uprawiających prostytucję, w których podawały, że zajmowały się tym na własną rękę. Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam rozważań odsyła nie dostrzegając potrzeby odnoszenia się do nich w tym miejscu. Zachowują one bowiem pełną aktualność również w odniesieniu do oskarżonego P. M.. Wskazać jedynie należy, że odwoływanie się (str.5 apelacji) w tym zakresie do wyjaśnień oskarżonej K. M. (obecnie L.), J. K., M. L. (obecnie W.), A. P. (1) (nie zaś P., jak zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej wskazała skarżąca), K. P. (1) i S. R. jest całkowicie chybione, gdyż wszystkie w swoich depozycjach przyznały, że nie uprawiały prostytucji jedynie na własny rachunek, gdyż połowę zarobków oddawały osobom prowadzącym „domówki”. Odwołując się natomiast do zeznań świadka M. M. (1) (str.5 apelacji) skarżąca całkowicie pomija pełną ich treść, co w zasadniczy sposób wypacza ich sens. Świadek ta bowiem od pierwszych złożonych zeznań (k.11-15 akt sprawy) mówiła o dzieleniu się zarobkiem oraz o innych zasadach obowiązujących na „domówkach” prowadzonych przez oskarżonych. Odnośnie zaś oskarżonego P. M. zeznała, że to on przywiózł ją z B. do G. (1) na ul. (...), na jedną z „domówek”. To z nim miała się rozliczać, to m.in. on woził dziewczyny do klientów i był ochroniarzem. Poza tym jeździł po pieniądze do innych „domówek”. Zeznania te podtrzymała na rozprawie (k.5483

akt sprawy). Nadto na rozprawie zeznała (k.5481v-5484 akt sprawy), że po wykonaniu usługi „na wyjeździe” przekazywała pieniądze kierowcy, a jeździła głównie z oskarżonym P. M., czasami z oskarżonym M. S. (1). Wskazała nadto, zgodnie z zeznaniami innych świadków na kwoty jakie kierowcy otrzymywali za kurs. Wskazuje to w sposób niebudzący wątpliwości Sądu Apelacyjnego na trafność przypisania oskarżonemu P. M. czynu z art.204 § 1 i 2 kk. Nie zmienia tego podkreślany przez skarżącą fakt, że czasami świadek M. M. (1) korzystała z korporacyjnych taksówek, jak nie było kierowcy, a klientowi zależało na czasie (podkreślenie SA). Wspomnieć zatem w tym miejscu również należy, że świadek również i na piechotę chodziła do klientów, jeżeli hotel był blisko, co wynika z jej zeznań.

Ad.II. tiret pierwsze Wobec braku podstaw do uznania za trafne zarzutów o charakterze procesowym, chybione są również zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, które to ustalenia poczynione zostały po prawidłowym zgromadzeniu i ocenie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym również w odniesieniu do oskarżonego P. M..

Ad.II. tiret drugie. Zarzut nie jest trafny. Za chybione uznać bowiem należy kwestionowanie wysokości korzyści majątkowej jaką uzyskał oskarżony P. M.. Jedyne argumenty podniesione w tym zakresie to wskazanie czasu w jakim oskarżona K. M. (obecnie L.) przyjechała do G. (1) i zaczęła uprawiać nierząd, z którego korzyści czerpał m.in. oskarżony P. M. (str.5 apelacji). Jest to argument

całkowicie chybiony. Oskarżona wyjaśniła bowiem (k.573v-574v akt sprawy), że jako prostytutka zaczęła pracować w G. (1) na ul. (...) w wieku 19 lat. Wyjaśnienia te podtrzymała na rozprawie 8 lutego 2021r. (k.5383 akt sprawy) wskazując, że były składane na bieżąco. Nie sposób zatem w tym zakresie opierać się na wyjaśnieniach złożonych w czasie swobodnej wypowiedzi na rozprawie 8 lutego 2021r., że zaczęła się prostytuować w 2012 lub 2013 roku. Skoro bowiem oskarżona urodziła się w (...)r., a uprawianie nierządu zaczęła w wieku (...) lat, to miało to miejsce w 2010 roku, nie zaś w 2012 lub 2013. Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał sposób obliczenia wysokości korzyści majątkowej jaką oskarżony P. M. uzyskał z cudzego nierządu (str.38 uzasadnienia wyroku). Zyskało to aprobatę Sądu odwoławczego, a skarżąca w wywiedzionej apelacji nie zdołała skutecznie zdyskredytować tych ustaleń.

Ad.III. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie Sąd Apelacyjny pragnie odwołać się do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu uwag natury ogólnej dotyczących sądowych dyrektyw wymiaru kary oraz zarzutu jej rażącej niewspółmierności. Zachowują one bowiem aktualność w odniesieniu do apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego P. M., stąd brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu P. M. jednostkowe kary pozbawienia wolności adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów; karę łączną zaś odpowiadającą sądowym dyrektywom jej

wymiaru. Podkreślenia wymaga, że orzekając karę łączną Sąd I instancji zastosował zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji. Odwołując się do argumentacji skarżącej wskazującej na uprzednią niekaralność oskarżonego podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy miał to na uwadze kształtując wymiar kary wobec oskarżonego P. M. (str.38 uzasadnienia wyroku). Całkowicie chybnym jest odwoływanie się do samego faktu toczącego się postępowania karnego, gdyż nie stanowi to okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary. Oczywiście bowiem jest, że wydanie wyroku poprzedzone jest postępowaniem karnym. Rację ma skarżąca podnosząc (str.7 apelacji), że brak skruchy w wypadku nieprzyznania się do popełnienia zarzucanego czynu nie może stanowić okoliczności obciążającej przy wymiarze kary. W realiach przedmiotowej sprawy, w szczególności w odniesieniu do oskarżonego P. M. nie może to jednak skutkować obniżeniem orzeczonych wobec niego kar jednostkowych pozbawienia wolności, a co za tym idzie, kary łącznej. Skarżąca bowiem całkowicie pomija istniejącą okoliczność obciążającą, trafnie dostrzeżoną przez Sąd I instancji, tj. czas funkcjonowania w grupie przestępczej i czerpania korzyści z cudzego nierządu (8 lat i 1 miesiąc – uwaga SA). Przypisane oskarżonemu P. M. przestępstwo z art.258 § 1 kk w stanie prawnym mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie zagrożone było karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Nie sposób zatem uznać aby kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmiernie surową; jest

bowiem bliższa dolnej niż górnej granicy ustawowego zagrożenia. Podobnie rzecz się ma z karą pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu P. M. za czyn przypisany mu w pkt. 26 zaskarżonego orzeczenia. Czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności również w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Oskarżonemu P. M. wymierzona została za ten czyn kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Żadną miarą nie sposób uznać aby nosiła ona cechy rażącej surowości.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych, w szczególności oskarżonego D. P. (str.7-8 apelacji). Zostały one bowiem podwyższone przez Sąd odwoławczy: do 5 lat oraz 4 lat i 6 miesięcy (kary jednostkowe) i 7 lat pozbawienia wolności (kara łączna). Istniejąca zatem w istocie dysproporcja kar orzeczonych wobec tych oskarżonych została zniwelowana. Nie sposób natomiast uznać aby kary orzeczone wobec oskarżonego P. M. pozostawały w rażącej dysproporcji z karami orzeczonymi wobec pozostałych oskarżonych, w szczególności tych, którzy w grupie przestępczej pełnili również rolę kierowców-ochroniarzy. Nie sposób również za trafne uznać stanowisko skarżącej, porównującej kary wymierzone wobec oskarżonego P. M. z karami orzeczonymi wobec oskarżonych: D. S. i P. M. (2) (str.8 apelacji). Przypomnieć bowiem należy, że oskarżony P. M. działał w grupie przestępczej i czerpał korzyści z cudzego nierządu przez 8 lat i 1 miesiąc, podczas gdy oskarżony D. S. przez rok i 11 miesięcy (wymierzono mu kary jednostkowe

po roku pozbawienia wolności i karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności), zaś oskarżony P. M. (1) jedynie przez 7 miesięcy (wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności: 6 miesięcy i 8 miesięcy oraz karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 3 lata). Nie sposób zatem uznać – w ocenie Sądu Apelacyjnego – aby w odniesieniu do tych oskarżonych kary wymierzone oskarżonemu P. M. były rażąco niewspółmiernie surowe, a zaskarżony wyrok nie był wewnątrznie spójny w zakresie orzeczonych kar. Wobec wskazanych wyżej okoliczności mających wpływ na wymiar kary skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do tego, że oskarżony wykonuje pracę zarobkową i realizuje obowiązek alimentacyjny. Okoliczności te mogłyby mieć znaczenie gdyby sąd rozważał zasadność warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Jej wymiar jednak (powyżej roku), wobec treści art.69 § 1 kk, bezprzedmiotowym czyni rozważania w tej kwestii.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
D. S..***

Ad.I.1.a) Zarzut nie jest trafny. Na wstępie podkreślenia wymaga, że oskarżonemu D. S. przypisano zachowania polegające na: wykonywaniu funkcji kierowcy i ochroniarza (tego ostatniego, w razie zaistnienia potrzeby), przekazywanie utargu dziennego z usług seksualnych kobiet je świadczących B. M. oraz wypłacaniu dniówki kobietom świadczącym usługi seksualne. Nie przypisano mu zatem „prowadzenia ewidencji

Klientów obsługiwanych przez daną prostytutkę”. Zarzut w tym zakresie uznać zatem należy za z gruntu chybiony. Poza sporem wydaje się (skarżący nie podniósł bowiem zarzutów w tym zakresie) pozostaje, że oskarżony D. S. w grupie przestępczej wykonywał funkcję kierowcy-ochroniarza kobiet trudniących się nierządem, z czego czerpał korzyści majątkowe. Do pełnienia funkcji kierowcy-ochroniarza i czerpania korzyści z cudzego nierządu sam się przyznał (k.586v, k.5383v-5384 akt sprawy). Znalazło to również potwierdzenie w zeznaniach wskazanych w omawianym zarzucie świadków: M. L. (obecnie W.) – k.18v-20 k.173-174, k.5483v-5485 akt sprawy, oraz wyjaśnień oskarżonych: K. L. (M.) - k.573v-574v, k.591v-592, k.5381v-5383v akt sprawy. Nadto w zeznania świadków, którzy nie zostali wskazani w omawianym zarzucie: E. G. - k.4581-4584 akt sprawy, K. K. (k.5464v-5469v akt sprawy), E. M. (k.3449-3452 akt sprawy), K. P. (1) (k.1058-1061 akt sprawy), S. R. (k.556v-558v akt sprawy) oraz wyjaśnień oskarżonych: P. M. (k.605v akt sprawy), S. M. (k.294v-298v akt sprawy), P. M. (1) (k.3650-3651 akt sprawy), M. S. (1) (k.5385-5386 akt sprawy).

Pozostaje zatem jedynie kwestia przekazywaniu utargu dziennego B. M. i wypłacaniu dniówek kobietom świadczącym usługi seksualne. Na wstępie tej części rozważań wskazać należy, że - jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego – mechanizm funkcjonowania grupy był taki, że dzienny utarg kobiety prostytuujące się pozostawiały w skrzynkach znajdujących się w mieszkaniu albo przekazywały telefonistkom albo przekazywały

kierowcom-ochroniarzom. Z tych kwot połowę otrzymywały z powrotem jako zarobek dla siebie. O tym, że kierowcom-ochroniarzom, w tym również oskarżonemu D. S. kobiety zajmujące się nierządem przekazywały zarobione pieniądze aby potem odzyskać ich połowę, resztę zaś przekazywana była oskarżonemu B. M. świadczą zeznania świadka M. L. (obecnie W.) – k.18v-20, k.173-174, k.5483v-5485 akt sprawy, oraz wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) - k.573v-574v, k.5383 akt sprawy.

Odnosząc się do wskazanego w tym zarzucie świadka J. K. wskazać należy, że świadek zeznała, że za jej „kadencji” oskarżony D. S. pracował krótko i nie wie ile razy z nim jeździła (k.176-177 akt sprawy). Biorąc powyższe pod uwagę, a nadto wskazany wyżej schemat działania grupy oraz fakt, że oskarżony D. S. był jednym z siedmiu kierowców działających w grupie przestępczej zeznania tego świadka nie mogą przesądzać o tym, że oskarżony ten nie wykonywał kwestionowanych czynności. Świadek M. M. (1) – jak wynika z treści czynu przypisanego oskarżonemu D. S. w pkt. 30 zaskarżonego orzeczenia uprawiała prostytutkę około jednego miesiąca. Okoliczność ta oraz wskazane powyżej inne względy powodują, że również i zeznania tego świadka nie mogą skutkować uznaniem omawianego zarzutu za zasadny. Oskarżona M. M. przyznała się do czerpania korzyści z cudzego nierządu wspólnie i w porozumieniu m.in. z oskarżonym D. S. (k.637, k.3707v , k.4712v, k.5386 akt sprawy). Lakoniczność wyjaśnień jakie złożyła powodują, że również i one same w sobie nie mogą skutecznie zdeprecjonować ustaleń

poczynionych przez Sąd i instancji w odniesieniu do oskarżonego D. S..

Ad.I.1.b) Zarzut nie jest trafny. Z zeznań wskazanych w nim świadków nie wynika bowiem kiedy oskarżony D. S. przestał być kierowcą w zorganizowanej grupie, a tym samym przestał czerpać korzyści z cudzego nierządu. Świadek J. K. wskazała, że pracowała na „domówce” w G. (1) przy ul. (...) od 21 sierpnia 2016r. do 5 kwietnia 2017r., przy czym w okresie od 21 sierpnia do 24 grudnia 2016r. codziennie, potem – około 10 razy w miesiącu (k.23-27 akt sprawy). O czasie „pracy” oskarżonego D. S. powiedziała jedynie tyle, że „za jej kadencji był krótko” (k.176-177 akt sprawy). Nie wynika z nich zatem aby świadek potwierdziła wyjaśnienia oskarżonego, że współpracę zakończył w listopadzie 2016r. Świadek M. L. (obecnie W.) również nie zeznawała na okoliczność czasu kiedy oskarżony D. S. zakończył pracę kierowcy w grupie przestępczej wskazując jedynie (k.18v-20 akt sprawy), że sama zaprzestała uprawiać nierząd na „domówce” w G. (1) przy ul. (...) w kwietniu 2017r., kiedy jeden z klientów wyskoczył z okna (świadek M. G. - 5 kwietnia 2017r. – uwaga SA). Również świadek K. P. (1) (nie zaś P. jak – zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej - wskazał skarżący na str.2 apelacji) w swoich zeznaniach nie odnosiła się do okresu zakończenia „pracy” przez oskarżonego D. S.. Na rozprawie zaprzeczyła aby go znała wskazując jedynie, że może ze dwa razy przyjechał z oskarżonym B. M., który miał naprawić jakąś usterkę (k.5614v-5616 akt sprawy); a zatem w ogóle nie wiązała tej wizyty z działalnością przestępczą oskarżonego D. S.. Nie sposób

uznać tych zeznań w kontekście omawianego zarzutu za wiarygodne, gdyż – jak już wyżej wskazano w niniejszym uzasadnieniu – sam oskarżony nie kwestionował tego, że woził kobiety uprawiające nierząd. Świadek S. R. w swoich zeznaniach również nie wypowiedziała się na temat tego kiedy oskarżony D. S. przestał być kierowcą w zorganizowanej grupie. Wyjaśnienia natomiast wskazujące na trafność zakwestionowanego w omawianym zarzucie ustalenia złożyła oskarżona K. L. (M.). Podała ona bowiem, że „S. odszedł jak się skończyła (...)” (k.591v-592) . Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy niekwestionowany w omawianej apelacji wskazuje jednoznacznie, że miało to miejsce 5 kwietnia 2017r., kiedy jeden z klientów – świadek M. G. wyskoczył z okna „domówki” przy ul. (...) w G. (1). Wskazać w tym miejscu należy, że oskarżonemu D. S. postawiono zarzut ułatwiania i czerpania korzyści z cudzego nierządu tylko na tej właśnie „domówce”. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść podkreślenie (str.8 apelacji), że pięciu świadków i oskarżony wskazują na to, że nie mógł on funkcjonować w grupie w 2017r., rzecz bowiem nie w ilości a w jakości wskazanych dowodów. O ile bowiem istotnie oskarżony koniec współdziałania z grupą łączy ze śmiercią M. P. o tyle wskazani w zarzucie świadkowie albo nie wskazywali precyzyjnie tego czasu, albo w ogóle na ten temat nie zeznawali. Tymczasem pominięte przez skarżącego wyjaśnienia oskarżonej K. L. (M.) wskazują wprost na określone zdarzenie jako koniec przestępczej działalności oskarżonego D. S., które miało miejsce 5 kwietnia 2017r. Podkreślenia również wymaga, że

M. P. zmarł w 2014r. (patrz: wyjaśnienia jego żony – A. P.), nie zaś w 2014r.

Całkowicie chybione jest zarzucanie Sądowi I instancji nieprawdziwego ustalenia, że korzyść uzyskana z cudzego nierządu stanowiła dla oskarżonego główne źródło dochodu. Sąd Okręgowy bowiem takiego ustalenia nie poczynił, wskazując, że owo źródło miało charakter stały, tj. regularny w określonym czasie (str.34 uzasadnienia wyroku). Skarżący zdaje się nie dostrzegać istoty art.65 § 1 kk. Podkreślenia zatem wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie, które reprezentuje również Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie, „stałe źródło dochodu” o jakim mowa w tym przepisie nie musi być ani źródłem jedynym, ani najistotniejszym, ani największym; istotne bowiem jest aby było stałe, niezależnie od jego wysokości ani stopnia udziału w ogólnych dochodach oskarżonego (tak: Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 7 lutego 2018r. w sprawie II AKa 94/17; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 22 maja 2018r. w sprawie II AKa 24/18; Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 12 lipca 2017r. w sprawie II AKa 143/17; Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyrokach z: 29 czerwca 2017r. w sprawie II AKa 124/17, 25 października 2016r. w sprawie II AKa 140/16; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 3 listopada 2016r. w sprawie II AKa 211/16). Taką cechą natomiast bez wątpienia nosiło czerpanie korzyści z cudzego nierządu, którym przez okres roku i 11 miesięcy parał się oskarżony D. S.. To, że skarżący wskazuje (str.6 apelacji), że zajęcie to miało charakter „dorabiania”,

bowiem oskarżony miał stałą, inną pracę nie zmienia faktu, że również i owo „dorabianie” miało charakter stały w okresie przypisanym w zaskarżonym wyroku.

Ad.I.2.a), I.2.b), I.2.c), I.2.e)

Zarzuty nie są trafne. Z uwagi na fakt, że są one częścią zarzutu podniesionego w pkt. 1.b), do którego odnosił się już Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu, do poczynionych tam rozważań Sąd II instancji odwołuje się nie dostrzegając podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Ad.I.2.d) Zarzut nie jest trafny. Świadek M. M. (1) nie wypowiadała się bowiem w swoich zeznaniach o czasie zakończenia współpracy oskarżonego D. S. ze zorganizowaną grupą przestępczą. Nie sposób zatem z jej zeznań wnioskować, że potwierdza ona wyjaśnienia oskarżonego co do okresu zakończenia działalności przestępczej.

Ad.I.3. Zarzut jest całkowicie chybiony. Zastosowanie art.64 § 2 kk przy wymiarze kary za czyn przypisany oskarżonemu D. S. w pkt. 30 zaskarżonego orzeczenia nie jest bowiem konsekwencją uznania, że oskarżony działał w warunkach art.64 § 2 kk (istotnie nie był bowiem uprzednio karany), jest natomiast konsekwencją uznania, że oskarżony z popełnienia przestępstwa z art.204 § 1 i 2 kk uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art.65 § 1 kk. Zgodnie natomiast z treścią tego przepisu, przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art.64 § 2 kk,

stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Stąd trafnie Sąd Okręgowy w podstawie prawnej wymiaru kary w pkt. 30 zaskarżonego wyroku wskazał również art.64 § 2 kk.

Ad.II. Zarzut nie jest trafny. Orzeczoną bowiem wobec oskarżonego D. S. karę miesiąca pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w pkt. 31 zaskarżonego wyroku nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Całkowicie nieskuteczne jest odwoływanie się do stanowiska oskarżonego, że posiadał środki psychoaktywne na własny użytek. Gdyby bowiem takie ustalenia poczyniono, znalazłoby to odzwierciedlenie również w kwalifikacji prawnej czynu. Tymczasem czynu przypisanego oskarżonemu D. S. nie zakwalifikowano z art.62a ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Podkreślenia wymaga, że skarżący w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 31 zaskarżonego wyroku nie kwestionuje ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej czynu. Sąd Okręgowy uwzględnił fakt, że ilość narkotyku była niewielka, skoro zakwalifikował czyn polegający na jej posiadaniu jako wypadek mniejszej wagi i wymierzył za to oskarżonemu karę miesiąca pozbawienia wolności przy górnej granicy sięgającej roku. Nadto, czego zdaje się nie dostrzegać skarżący kara ta (obok dwóch kar po roku pozbawienia wolności) została objęta karą łączną w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Uznać zatem należy, że została w pełni zaabsorbowana przez wymierzoną karę łączną. Nie sposób abstrahować od tego

faktu. Sąd całkowicie chybnym jest odnoszenie się do sytuacji gdyby byłby to jedyny zarzut postawiony oskarżonemu D. S. i jedno skazanie w zaskarżonym orzeczeniu. Nie sposób bowiem skutecznie podnosić, że wymierzenie za ten czyn kary bezwzględnej spotkałoby się z brakiem społecznej aprobaty. Skoro kara orzeczona za ten czyn została objęta karą łączną przekraczającą rok pozbawienia wolności, to brak było jednej z określonych w art.69 § 1 kk przesłanek formalnych do warunkowego zawieszenia jej wykonania.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
K. L..***

Ad.1. Zarzut nie jest zasadny. Rację bowiem ma Sąd Okręgowy stwierdzając (str.37 uzasadnienia wyroku), że treść wyjaśnień oskarżonej K. L. (M.) nie obligowała do zastosowania wobec niej instytucji tzw. małego świadka koronnego z art.60 § 3 kk. Oskarżona bowiem nie od początku, a dopiero na dalszym etapie postępowania karnego (przy czwartym przesłuchaniu w charakterze podejrzanej) złożyła wyjaśnienia, które pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego w sprawie, w szczególności dały podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności kierującego zorganizowaną grupą przestępczą oskarżonego D. P.. Trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 15 października 2020r. w sprawie II KK 290/20: „Regulacja zawarta w art. 60 § 3 k.k. przewiduje kwalifikowane warunki dla jej zastosowania. Nie spełnia tego warunku złożenie wyjaśnień, choćby obszernych, które nawet w znacznej części stanowią podstawę ustaleń

faktycznych, gdy wyjaśnienia te nie w całości są prawdziwe, a także gdy wiedza, jaką posiada oskarżony jest udostępniana organom ścigania w zależności od zmieniającej się jego sytuacji procesowej.” Wbrew twierdzeniom skarżącej (str.2 apelacji) ten argument Sądu Okręgowego jest prawidłowy i zrozumiały. Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może zatem przynieść cytowanie wyjaśnień złożonych przez K. L. (M.) podczas przesłuchania 5 lutego 2020r. (skarżąca na str.3-4 apelacji błędnie wskazała datę 5 grudnia 2020r., gdyż tego dnia K. L. (M.) nie była przesłuchiwana), gdyż było to właśnie owo czwarte przesłuchanie, w toku którego dopiero oskarżona (wówczas podejrzana) zdecydowała się ujawnić wszystkie istotne okoliczności i osoby uczestniczące w przestępczym procederze. Cytowanie zatem uchwały Sądu Najwyższego z 25 lutego 1999r. w sprawie I KZP 38/98 (str.3) nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącą rezultatu, gdyż oskarżona pierwotnie nie podawała wszystkich (podkreślenie SA) istotnych informacji o osobach współdziałających z nią w popełnieniu przestępstwa. Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do tego, że ostateczna postawa procesowa oskarżonej K. L. (M.) świadczy o odcięciu się jej od dotychczasowego środowiska (str.2 apelacji) i skutkowało uznaniem przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne. Samo bowiem uznanie wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne nie implikuje uznania, że zastosowanie winien mieć przepis art.60 § 3 kk. Miało to natomiast znaczenie przy wymiarze kar, stanowiło bowiem

istotną okoliczność łagodzącą. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni aprobuje niekwestionowane obecnie poglądy wskazywanych na str.3 apelacji komentatorów i wyrażonych we wskazanych orzeczeniach dotyczące kwestii „ujawniania”. Nie ma to jednak przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy, gdyż istota braku podstaw do zastosowania wobec oskarżonej K. L. (M.) instytucji tzw. małego świadka koronnego z art.60 § 3 kk tkwi w braku przekazania przez nią od początku postępowania wszystkich istotnych informacji dotyczącej osób współsprawców, nie zaś w rozbieżnościach co do interpretacji określenia „ujawnia” w rozumieniu art.60 § 3 kk.

Ad.2. Zarzut nie jest trafny. Na wstępie Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań natury ogólnej dotyczących zarzutu rażącej niewspółmierności kary poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu, gdyż zachowują one aktualność również w odniesieniu do oskarżonej K. L. (M.); brak jest bowiem podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Uzasadnienie tego zarzutu ogranicza się w zasadzie do ponownego odwołania się do braku zastosowania wobec oskarżonej K. L. (M.) art.60 § 3 kk. Okoliczności, które skarżąca wskazała na str.4-5 apelacji zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy, który wymierzył oskarżonej K. L. (M.) kary jednostkowe pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a wykonanie kary łącznej orzeczonej w oparciu o najkorzystniejszą dla oskarżonej zasadę absorpcji warunkowo zawiesił na okres próby. Nie sposób zatem uznać aby kara orzeczona wobec oskarżonej K. L.

(M.) była rażąco niewspółmiernie surowa.	
Wnioski	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego D. P..</p> <p>zmiana wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego D. P. od zarzucanych mu czynów,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku w zmienionym składzie.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego B. M..</p> <p>Zmiana wyroku w pkt.:</p> <p>7 (zarzut 4 aktu oskarżenia) tiret 1 poprzez uniewinnienie B. M. od zarzucanego mu czynu lub zmniejszenie uzyskanej przez niego korzyści majątkowej do kwoty 75.000 zł,</p> <p>7 tiret 1 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu ustalenia, iż czyn ten został popełniony w okresie od listopada 2010 roku do maja 2014 roku wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną M. M.,</p> <p>7 tiret 2 poprzez przyjęcie, iż czyn został popełniony w okresach od maja 2015 roku do listopada 2015 roku i od czerwca 2016 roku do 5 kwietnia 2017 roku,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

7 tiret 6, 7, 10, 11, 17, 18 i 19 poprzez uniewinnienie (wyeliminowanie z opisu czynu),	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
7 tiret 15 poprzez ustalenie, iż uzyskana przez B. M. z prostytucji E. G. korzyść majątkowa wynosiła pomiędzy 366 zł a 1.500 zł,	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
7 tiret 20 poprzez ustalenie, iż czyn popełniony był od połowy września 2018 roku,	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
6 poprzez uniewinnienie oskarżonego B. M. lub wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności,	# częściowo zasadny # niezasadny
7 poprzez wymierzenie oskarżonemu B. M. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności,	# zasadny # częściowo zasadny
- 8 poprzez wymierzenie kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.	# niezasadny # zasadny
Apelacja obrońcy oskarżonego K. P.	# częściowo zasadny # niezasadny
uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów	# zasadny
ewentualnie:	# częściowo zasadny
obniżenie oskarżonemu kary do rozmiarów pozwalających na warunkowe zawieszenie jej wykonania i orzeczenie takiego zawieszenia.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Apelacja obrońcy oskarżonego P. M.	# zasadne
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. M. od zarzucanych mu czynów,	# częściowo zasadne # niezasadne # zasadny
względnie w przypadku nieuwzględnienia wskazanych zrzutów	# częściowo zasadny

2. zmiana zaskarżonego rozstrzygnięcia i orzeczenie względem oskarżonego P. M. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S.

zmiana orzeczenia w zakresie pierwszego z zarzucanych czynów poprzez przyjęcie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie w okresie do listopada 2016 r. oraz wyeliminowanie z opisu czynu informacji o tym, że: „przekazywał utarg dzienny z usług seksualnych B. M. i wypłacał dniówki kobietom świadczącym usługi seksualne...” oraz orzeczenie za czyn pierwszy kary 5 miesięcy pozbawienia wolności.

zmiana orzeczenia w zakresie drugiego z zarzucanych czynów poprzez przyjęcie, że oskarżony ułatwiał prostytucję w okresie do listopada 2016 r. działając w ramach zorganizowanej grupy oraz wyeliminowanie z opisu czynu informacji o tym, że: „przekazywał utarg dzienny z usług seksualnych B. M. oraz wypłacał dniówki kobietom świadczącym usługi seksualne”, a nadto wyeliminowanie z opisu czynu informacji o ułatwianiu prostytucji S. R., K. P. (1), M. M. (1) i A. P. (1) oraz zmianę okresu ułatwiania prostytucji M. L. i J. K., a w konsekwencji orzeczenie za drugi czyn kary 5 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych z ustaleniem, że jedna stawka będzie wynosił 50 zł.

Orzeczenie kary grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych z ustaleniem, że jedna stawka wynosić będzie 50 zł zamiast kary 1 miesiąca

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadne

częściowo zasadne

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

pozbawienia wolności za trzeci z zarzuconych czynów.

Orzeczenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na 50 zł.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
K. L.***

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i jego złagodzenie poprzez wymierzenie K. L. kary łagodniejszej uwzględniającej zastosowanie w stosunku do Oskarżonej K. L. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 KK.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
M. D.***

zmiana wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części poprzez obniżenie kwoty orzeczonego przepadku korzyści do 19.500 zł

przyznanie na rzecz obrońcy oskarżonej - adwokat M. S., kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ww. oskarżonej w postępowaniu apelacyjnym z urzędu, które to koszty nie zostały uiszczony w całości ani w części.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
M. M.***

Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej, ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

***Apelacja obrońcy oskarżonej
S. M..***

zmiana zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów,

ewentualnie

2. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od czynu z pkt 9 wyroku,

3. w zakresie czynu z pkt 10 wyroku wyeliminowanie z opisu czynu, że „oskarżona działała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”

4. orzeczenie kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowych zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat tytułem próby.

w przypadku, nieuwzględnienia zarzutów sformułowanych w pkt 1, 2 i 3 apelacji

orzeczenie wobec oskarżonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby,

ewentualnie

orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonej

L. T.

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od czynu zarzucanego jej w punkcie 56 wyroku (zarzut 24 aktu oskarżenia) i w konsekwencji obniżenie wymierzonej oskarżonej kary łącznej.

Apelacja obrońcy oskarżonego

M. K.

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 72, 73, 74, 75 i 77 poprzez:

orzeczenie wobec oskarżonego - M. K. kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, w stosunku do pierwszego z zarzucanych czynów,

orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz odstąpienie przez Sąd od wymierzenia kary grzywy, w stosunku do drugiego z zarzucanych czynów,

orzeczenie wobec oskarżonego łącznej kary w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednocześnie zawieszając wykonanie tej kary na okres próby wynoszącej 2 lata,

uchylenie pkt 77 wyroku;

Apelacja oskarżyciela publicznego

Zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności:

Oskarżony D. P. za przestępstwo z art.258 § 1 i 3 kk orzeczenie kary 6 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk i art.65 § 1 kk orzeczenie kary 6 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § lkk w zw. z art.86 § 1 kk orzeczenie kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności,

Oskarżony B. M. za przestępstwo z art.258 § 1 kk orzeczenie kary 3 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw.

<p>z art.65 § 1 kk orzeczenie kary 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § lkk w zw.</p> <p>z art.86 § 1 kk orzeczenie kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności</p> <p>w pozostałej części utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego D. P..</p> <p>Ad. turet pierwsze. Niezasadność zarzutów apelacyjnych.</p> <p>Ad. turet drugie. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie</p>	

na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności świadczących o takiej potrzebie, a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

**Apelacja obrońcy oskarżonego
B. M..**

Niezasadność zarzutów
apelacyjnych.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
K. P..**

Ad.I., II. Niezasadność zarzutów
apelacyjnych.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
P. M..**

Ad.1., 2. Niezasadność zarzutów
apelacyjnych.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
D. S..**

Ad.1., 2., 3., 4. Niezasadność
zarzutów apelacyjnych.

**Apelacja obrońcy oskarżonej
K. L..**

Niezasadność zarzutów
apelacyjnych.

**Apelacja obrońcy oskarżonej
M. D..**

Ad.1. Niezasadność zarzutu
apelacyjnego.

Ad.2. Wniosek o zasądzenie
kosztów obrony z urzędu jest
zasadny, natomiast nie jest to
wniosek apelacyjny, gdyż nie jest
konsekwencją zarzutu apelacyjnego.

**Apelacja obrońcy oskarżonej
M. M..**

Zasadność zarzutu apelacyjnego
rażącej niewspółmierności kar

jednostkowych i kary łącznej
pozbawienia wolności.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
S. M..**

Ad.1., 2., 3., 4., 5.Niezasadność
zarzutów apelacyjnych.

Ad.6. Zasadność zarzutu
apelacyjnego.

**Apelacja obrońcy oskarżonej
L. T..**

Niezasadność zarzutu apelacyjnego.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
M. K..**

Ad.1., 2., 3., 4. Niezasadność
zarzutów apelacyjnych.

**Apelacja oskarżyciela
publicznego.**

Ad. tiret pierwsze i drugie.
Częściowa zasadność zarzutów
apelacyjnych.

Ad. tiret trzecie. Wniosek jest
zasadny.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok poza częścią zmienioną.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność dalszych zarzutów apelacyjnych; brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>1. uchylenie orzeczenia o karach łącznych zawarte w pkt. 3, 8, 19, 23,</p> <p>2. w pkt. 1 podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 5 lat,</p> <p>3. w pkt. 2 podwyższenie orzeczonej karę pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy,</p> <p>4. w pkt. 6 podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 i 6 miesięcy,</p> <p>5. w pkt. 7 podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 4 lat,</p> <p>6. w pkt. 17 obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do roku,</p> <p>7. w pkt. 18 obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do roku i 2 miesięcy,</p> <p>8. w pkt. 21 obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 10 miesięcy,</p> <p>9. w pkt. 22 obniżenie orzeczonej karę pozbawienia wolności do roku,</p> <p>10. uchylenie pkt 83 a., b., d., e.;</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>1. Jak w Rubryce 5.</p> <p>2. Jak w Rubryce 6.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>III.</p> <p>IV.</p> <p>V.</p> <p>VI.</p> <p>IX.</p>	<p>Przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed dniem 24 czerwca 2020r., połączenie orzeczonych wobec oskarżonego D. P. w pkt. I.3 i I.4 wyroku Sądu II instancji kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności;</p> <p>Przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed dniem 24 czerwca 2020r., połączenie orzeczonych wobec oskarżonego B. M. w pkt. I.5 i I.6 wyroku Sądu II instancji kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności;</p> <p>Przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed dniem 24 czerwca 2020r., połączenie orzeczonych wobec oskarżonej M. M. w pkt. I.17 i I.18 wyroku Sądu II instancji kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>Przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed dniem 24 czerwca 2020r., połączenie orzeczonych wobec oskarżonej S. M. w pkt. I.21 i I.22 wyroku Sądu II instancji kar jednostkowych i wymierzenie</p>	

	<p>kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1 i 3, § 17 ust.2 pkt.5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przy uwzględnieniu § 11 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: L. T. i M. D. w postępowaniu odwoławczym.</p>	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>VII.</p> <p>VIII.</p>	<p>Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 4, 5, 6, art.3 ust.1, art.6, art.10 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym: D. P., B. M., M. M. i S. M. opłaty za obie instancje w wysokości odpowiednio 6.600 zł., 6.000 zł., 1.100 zł., 1.100 zł. oraz obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z ich w nim udziałem. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.</p> <p>Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 3, 4, 5, art.6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym: K. L., P. M., D. S., K. P., L. T., M. D. i M. K. opłaty za drugą instancję w wysokości odpowiednio: 1.180 zł., 1.400 zł., 1.100 zł., 2.000 zł., 380 zł., 1.380 zł i 1.180 zł. oraz obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z ich w nim udziałem. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.</p>

PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego B. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej K. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	7.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypadek korzyści majątkowej	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do przypadku	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana